

**DÜZEN-
Lİ DELİ-
LİK**

**REGU-
LAR
INSA-
NITY**

20 Kasım / Nov 2019

11 Ocak / Jan 2020

Küratör / Curator

Marcus Graf

AKBANK
SANAT

**DÜZENLİ
DELİLİK
REGULAR
INSANITY**

**20 Kasım / Nov 2019
11 Ocak / Jan 2020**

**Küratör / Curator
Marcus Graf**

Sanatçılar / Artists

Ana Adamović

Anna Fasshauer

Basim Magdy

Buğra Erol

Fischli / Weiss

Joseph Beuys

Kerem Ozan Bayraktar

Komet

Lars Breuer

Markus Popp (Oval)

Nasan Tur

Özlem Günyol - Mustafa Kunt

Robert Barta

Rudolf Reiber

Serhat Kiraz

Thomas Baldischwyler

Yeşim Uzunöz

DÜZENLİ DELİLİK
REGULAR INSANITY
20.11.2019 - 11.01.2020

Sanatçılar | Artists

Ana Adamović
Anna Fasshauer
Basim Magdy
Buğra Erol
Fischli / Weiss
Joseph Beuys
Kerem Özen Bayraktar
Komet

Lars Breuer
Markus Popp (Oval)
Nasouh Tur
Özlem Günyol ve Mustafa Kunt
Robert Barta
Rudolf Reiber
Serhat Kiraz
Thomas Baldischwyler
Yeşim Uzunöz

Küratör | Curator
Marcus Graf

Asistan Küratörler | Assistant Curators
Beyza Nur Demircioğlu
Öykü Demirci

AKBANK
SANAT

Düzenli Delilik

Gerçeklik ve diğer anlamsızlıklar üzerine bir sergi

Düzenli Delilik, farklı birçok alan ve disiplinden çağdaş sanatçıların yer aldığı uluslararası bir karma sergi. Sergi, içinde bulunduğumuz sözde bilgi çağında bize sayısız ekran ve medya kanallarıyla ulaşan bilgi kavramını gözden geçiriyor. Sergi, çoğulcu ve bütünsel bir bilgi anlayışı ortaya koyarken, bilinen entelektüel hegemonyayı sorguluyor.

İçinde yaşadığımız dünyada alternatif görüşler üretmek için gerçeklikle baş etmenin alışılmadık yollarını değerlendiren Düzenli Delilik, ayrıca bilmeme ve bilinmemenin ne anlama geldiğinin altını çiziyor. Akbank Sanat'ta düzenlenen sergi, son derece vahşi ve çılgınca dönen dünyamızda soru sormanın ve bilinenin ötesine geçmenin, cevapları ve nihai sonuçları aramaktan daha anlamlı olduğunu ortaya koyuyor.

Informel Bilgi (Michael Polanyi) kavramından yola çıkan Düzenli Delilik, nesnelci ve rasyonalist bilginin yetersizliğini eleştiriyor ve bütünsel dünya görüşlerinin önemini ortaya çıkarıyor. Bugün, tüm mutlak bilginin tarihe karışmasının ardından, gerçek sadece geçici kültürel gruplar ve sosyal anlaşmalarda geçerli. Olağan medyatik popülizme, bunaltıcı hakikat-sonrası propagandaya ve hayli yaygın yüzeysel eklektizme rağmen, sanatçılar hiçbir zaman varsayılan ve erişilebilir gerçeklik yapılarını eleştirel bir şekilde sorgulamaktan vazgeçmediler. Düzenli Delilik, milliyetçilik ve jeopolitiğin yanı sıra bilgi temelli kimlik ve tarih kavramlarını sorgulayan sanatçıları sunarak bu konu üzerine düşünüyor. Sergilenen sanat eserleri zamanımızın çılgınlığıyla baş edebilmek adına, bazen absürt ve anlamsız olmaktan korkmayan alternatif bilgi üretimi yollarını sunabilmek için bilinenin ötesine geçiyor.

Marcus Graf

Regular Insanity

An exhibition about reality and other nonsenses

Regular Insanity is an international group exhibition of contemporary artists from various fields and disciplines at Akbank Sanat in Istanbul. The show reviews the concept of knowledge in our so-called information age, where most known is mediated through uncountable screens and media channels. While exposing a pluralist and holistic understanding of knowledge, the exhibition questions given intellectual hegemonies.

Valuing unorthodox ways of dealing with reality for formulating alternative insights in the world we live in, Regular Insanity also underlines the meaning of not-knowing and un-knowing. The exhibition at Akbank Sanat exposes that in our so drastically wild and crazy spinning world, raising questions and going beyond the known is more relevant than looking for answers and final conclusions.

Following the concept of Informal Knowledge (Michael Polanyi), Regular Insanity criticizes the insufficiency of objectivist and rationalist knowledge and reveals the importance of holistic worldviews. Today, after all absolute knowledge has vanished, truth is only valid in temporary cultural groups with certain social agreements. Despite common mediatic populism, overwhelming post-truth propaganda and widely spread superficial eclecticism, artists have never given up to critically question given and achievable reality constructions. Regular Insanity reflects on this by presenting artists that question knowledge-based concepts of identity and history, as well as nationalism and geopolitics. The exhibited positions go beyond the known in order to propose alternative ways of a knowledge production that is not afraid to sometimes even draw on absurdness and nonsense in order to be able to cope with the craziness of our time.

Marcus Graf

Sanatçılar
Artists

Anna Fasshauer

(1975, Köln/Cologne, Berlin’de yaşıyor ve çalışıyor/ Lives and works in Berlin)

Straw Le Willi

Heykel, Alüminyum, Araba Boyası

175 x 100 x 75 cm

2018

Artfactory ve Galerie Nagel Draxler’in izniyle

Straw Le Willi

Sculpture, Aluminum, Car Paint

175 x 100 x 75 cm

2018

Courtesy of Artfactory and Galerie Nagel Draxler

Soyut ve somut formların yanı sıra biçimsellik ve gerçeklik arasında da yön değiştiren Anna Fasshauer heykelleri, günlük yaşamın nesne dünyasına göndermede bulunmaktadır. Kolaj ve hazır sanatla ilişkiler kuran, çoğunlukla geniş kütleli eserleri toplumun materyalist varlığına, beden ve zihnin arasındaki kartezyen ikilik üzerine yoğunlaşmaktadır. Straw Le Willi (2018) eseri, Artfactory’nin uluslararası sanatçı rezidans programı olan “Studio”da geçirdiği sürede üretildi. Fasshauer; biçim yitimi, deformasyon ve soyutlama tekniklerini kullanarak, kapitalist üretimin rasyonalist anlayışlarını sorgulamak adına geleneksel endüstriyel tasarım kavramının ötesine geçmektedir.

Shifting between abstract and concrete forms, as well as formalism and realism, the sculptures of Anna Fasshauer refer to the object world of everyday life. Drawing relations to the art of collage and ready-made, her mostly large works reflect on the materialistic being of society and the cartesian dichotomy between the body and the mind. The work Straw Le Willi (2018), was created in Istanbul during her time at “Studio”, Artfactory’s international artist-in-residence program, using distortion, deformation and abstraction, Fasshauser goes beyond the traditional notion of industrial design in order to question rationalist understandings of capitalist production.

DÜZENLİ DELİLİK
REGULAR INSANITY
 20.11.2019 - 11.01.2020

Sanatçılar | Artists
 Ana Adamović
 Anna Fossbauer
 Basim Magdy
 Bugra Erol
 Fischli / Weiss
 Joseph Beuys
 Kerem Örsin Boyraktar
 Karmel
 Lars Breuer
 Markus Popp (Oval)
 Nazan Tür
 Özgür Günyol ve Mustafa Kurt
 Robert Ranta
 Rudolf Reiber
 Serhat Kırar
 Thomas Baldeschwyler
 Yeşim Uzunöz

Küratör | Curator
 Marcus Graf

Asistan Küratörler | Assistant Curators
 Beyza Nur Demircioğlu
 Öykü Demirel

AKBANK
SANAT

Özlem Günyol - Mustafa Kunt

(1977 / 1978, Ankara, Frankfurt'ta yaşıyor ve çalışıyorlar/ Live and work in Frankfurt)

Bitmeyen Karalama

Duvar Resmi, değişken boyutlar

2009

Dirimart izniyle

Ceaseless Doodle

Wall Drawing, dimensions variable

2009

Courtesy of Dirimart

Külliyyatlarında sosyo-politik meselelere eğilen sanatçı ikilisi Özlem Günyol ve Mustafa Kunt, kimlik, milliyetçilik, kapitalizm ve sınırlar gibi acil sorunları inceliyor. Sanatçılar, resimden çizime, videodan yerleştirmeye uzanan çeşitli sanatsal alanlarda, çoğu zaman neo-minimal veya neo-kavramsal yaklaşımlarla, güncel siyasi bilgileri ve ideolojik gerçekleri eleştirel açıdan tartışıyorlar.

“Bitmeyen Karalama”, dünyadaki bütün ülkelerin sınırlarını içerir. İşin üretiminde önce bütün ülkelerin sınırlarını gösteren haritalar A4 kâğıtlara çıktı alınır. Böylece Lüksemburg gibi küçük ülkelerle, Kanada, Çin gibi büyük ülkelerin topraklarının boyutları tek bir kâğıtta eşitlenir. Daha sonra bu imajlar şeffaf kâğıtlara çizilir, tarayıcıda taranarak bilgisayara aktarılır ve bir duvara üst üste bindirilerek yansıtılıp marker ile üzerlerinden geçilir. Ortaya girift bir çizgiler örgüsünden oluşan bir dünya çıkar. Bu görünürde amaçsız karalamalardan oluşan “küre” aslında çok hassas bir şekilde çizilen ülke sınırlarından oluşur.

In their socio-politically engaged oeuvre, the artist duo Özlem Günyol and Mustafa Kunt reviews pressing issues like identity, nationalism, capitalism and borders. With a variety of artistic fields ranging from painting and drawing to video and installation, often in neo-minimal or neo-conceptual manners, the artists critically discuss the current state of political knowledge and ideological truths.

This work includes all the national borderlines in the world. To make it, the borderlines of all the countries in the world were printed on A4-size pieces of paper, thus equalizing the territorially smaller countries such as Luxembourg with territorially larger countries such as Canada or China. These images were drawn on transparent papers, scanned into a computer, then projected and traced onto a wall and drawn on one another. The effect is of an intricately interwoven orb of the world, a seemingly aimless “globe” scribble that is actually composed of precisely drawn borderlines.

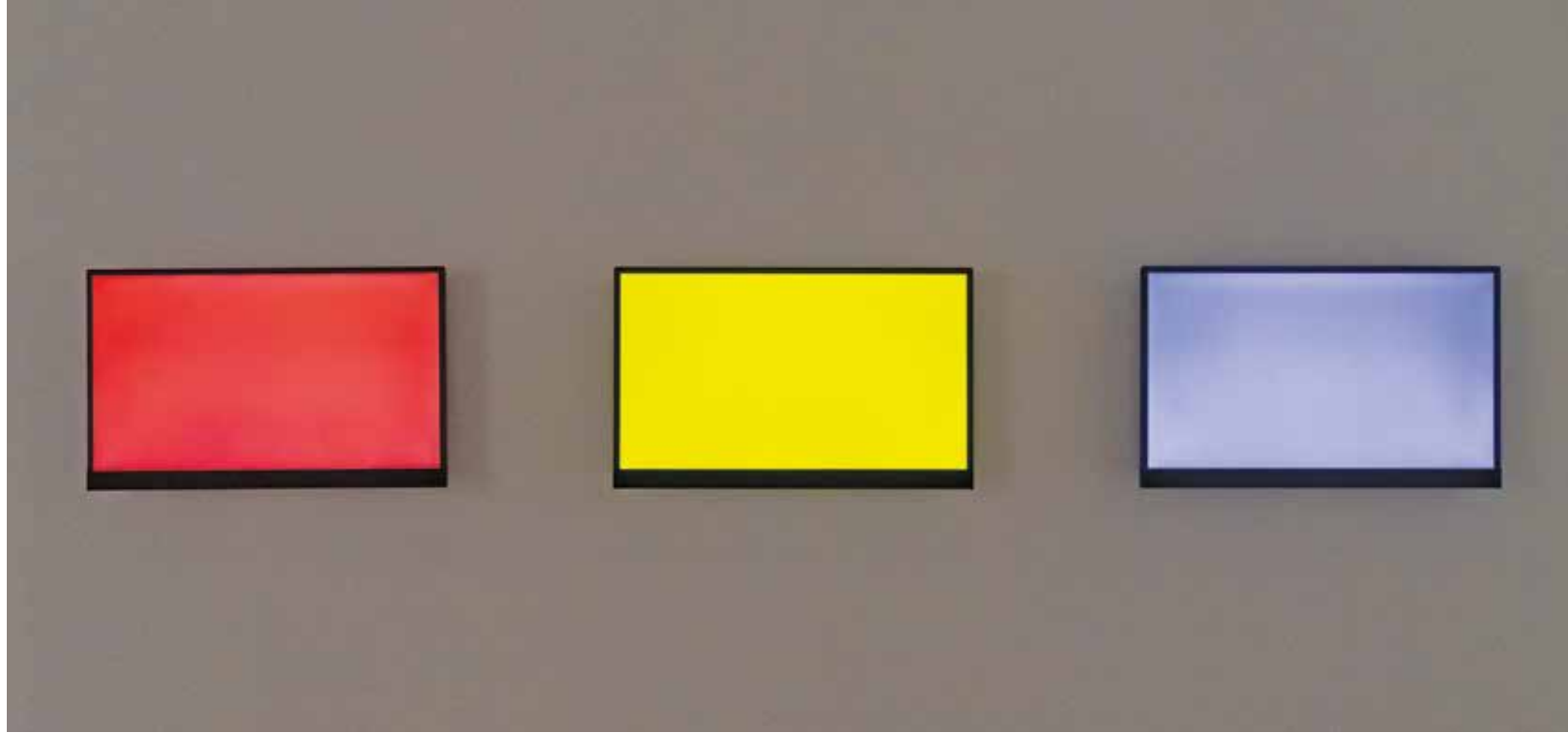

Kırmızılar, Sarılar ve Maviler

Video Yerleştirme, loop
2017

Reds, Yellows & Blues

Video Installation, loop
2017

Bu video işi, üç ana rengin farklı tonlarını gösteren üç ekrandan oluşur. Üç ana rengin tonları, dünya ülkelerinin bayraklarından, temsil ettikleri temaya dayanılarak alınmıştır: kan ve savaş (kırmızılar), çöl ve güneş (sarılar), gökyüzü ve deniz (maviler).

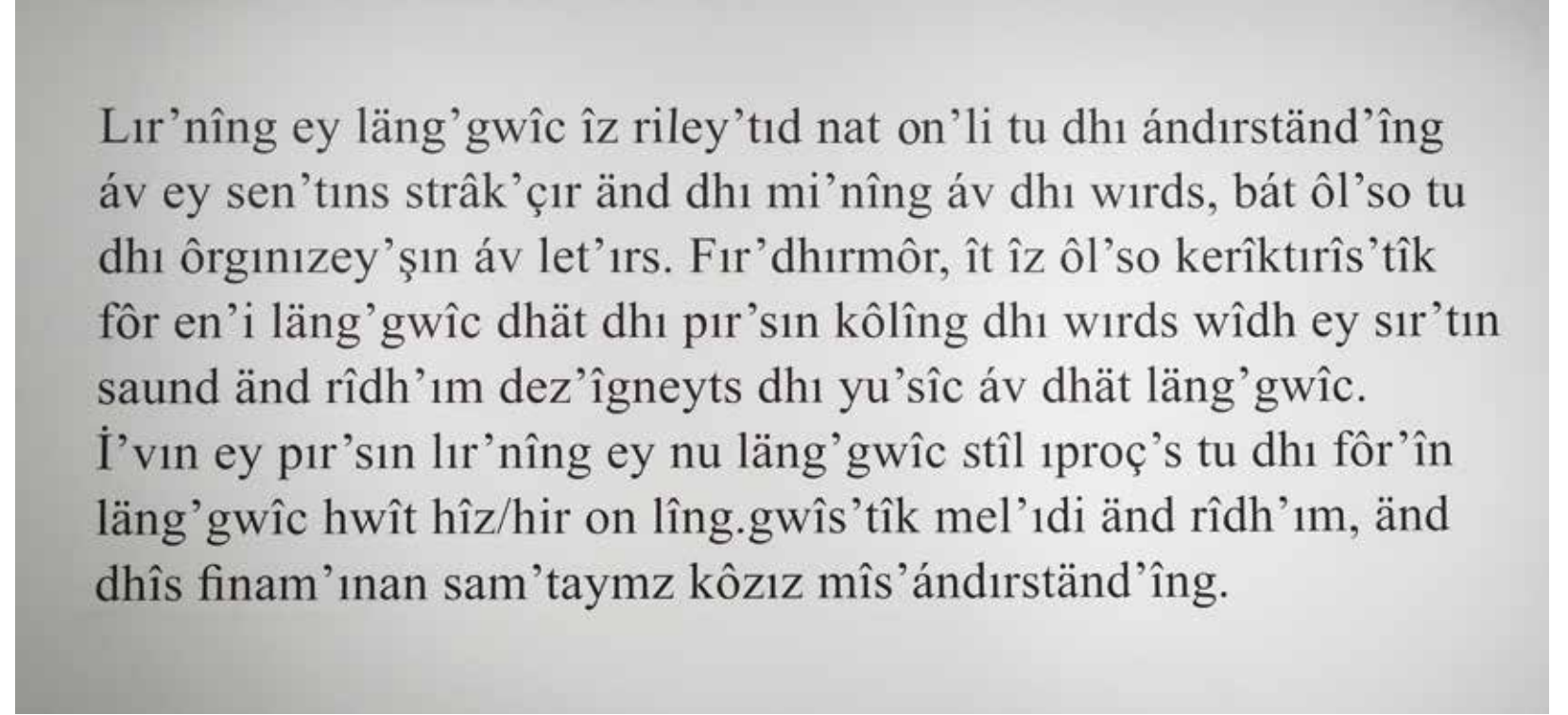
The video work consists of three monitors showing different tones of the three primary colors. The tones of those colors are taken from the national flags of the world according to the themes that they represent in the national flags. These are; blood & war (reds), desert & the sun (yellows), sky & sea (blues).

İsimsiz

Yerleştirme, değişken boyutlar
2004

Untitled

Installation, dimensions variable
2004

Özlem Günyol'un "İsimsiz" adlı çalışması İngilizce kelimelerin Türkçe telaffuzlarından oluşan farklı bir tür yazılı dil tasarlar. Bunun için, İngilizce-Türkçe sözlükteki kelime telaffuzlarıyla ilgili açıklamalar kullanılır. Böylece, bu yaratılmış yazı, her iki dili hem içerir, hem de dışlar. Eser ayrıca dilin görsel algılanışı ile konuşma edimi arasındaki boşluğu belirlemeyi hedefler. Konuşma edimi, konuşan kişinin telaffuzunun yanı sıra kendi geçmişinden getirdiği belirli nitelikleri içerir.

Özlem Günyol's work named Untitled designs a different version of a written language consisting of Turkish pronunciation of English words. For this, explanations about word pronunciations on the English-Turkish dictionary are used. Therefore, this created text both includes and also excludes the two languages. The work also aims to determine the gap between the visual perception of language and the act of speech. The act of speech, along with pronunciation, includes the specific qualities of the speaker bearing her or his own history.

Sanatçı Röportajları

Özlem Günyol ve Mustafa Kunt

Mustafa Kunt: Sergi mekânı bizim için çok önemli. Sergi mekânının fiziksel özellikleri ya da o mekânın belleği.

Özlem Günyol: Eğer yeni bir iş üreteceksek ve özellikle de kişisel sergi ise direkt iletişime geçtiğimiz noktalar oluyor. Aslında biz hep diyalog halinde çalışıyoruz, mutlaka bir muhatap belirliyoruz kendimize. Bu Mustafa’nın söylediği gibi mekânın kendisi de olabiliyor. En büyük karar da o aslında. Yani neyi muhatap alacağımız. Daha sonra onunla diyalog halinde bir şeyleri kuruyoruz ya da kurguluyoruz.

MK: Mekânın fiziksel özelliği ya da o mekânın anlamsal özelliği üzerine de çalışıyor olabiliriz.

ÖG: Ya da o anda bizi etkileyen bir gündem de olabilir ama mutlaka bir muhatabımız oluyor, mutlaka diyalogda olduğumuz bir şeyler oluyor. Bu bizim için çok önemli.

MK: Bu sergiye 3 eserle davet edildik. Bunlardan ilki Özlem’in öğrencilik yıllarında ürettiği bir iş.

ÖG: İşin başlığı “İsimsiz”. Hem kendimi ve hem de çevremdekileri duymamla ilgili, dil üzerine bir çalışma. 2001’in sonlarında Städelschule’ye başladığımızda, okulda bizim gibi dünyanın farklı yerlerinden gelen birçok öğrenci vardı. Hepsi farklı ülkelerden geldiği için ortak dil olarak İngilizce konuşuyorduk, fakat ortada tek bir İngilizce yoktu aslında. Herkesin kendi İngilizcesi vardı. Herkes kendisi gibi konuşuyor.

MK: Özlem bu işi ilk defa Frankfurt’ta yaptığımız “Genesis” sergisi için üretmişti. O dönemlerde Städelschule’de Ayşe Erkmen’in sınıfında okuyordu. Städelschule’nin %40’ı yabancı öğrencilerden oluşuyordu. Ortadoğu’dan, Uzakdoğu’dan, Kuzey Avrupa’dan, Avustralya’dan, Amerika’dan ve dünyanın birçok başka yerinden gelen öğrenciler vardı. Sınıf toplantılarında Özlem’in dikkatini çeken şey; ortak bir dil olarak kullanılan İngilizceyi farklı coğrafyalardan gelen insanların birbirlerinden farklı şekilde konuşmasıydı. Her ne kadar kendi içlerinde doğru olsalar da her biri de birbirinden farklıydı. Bu özellik Özlem’e 2004’te böyle bir iş ürettirdi.

ÖG: İşin metni bir dili öğrenmek üzerine. Bu metin İngilizce-Türkçe sözlükte yer alan kelime telaffuzlarıyla ilgili açıklamalar kullanılarak yazıldı. Çalışma hem her iki dili de içeriyor, hem ikisini birden dışlıyor. Bu bizim bir dili konuşma şeklimiz gibi. Sergideki ikinci iş ise “Bitmeyen Karalama”. Bu işte öncelikle dünyadaki bütün ülke sınırlarını A4 formatında kâğıtlara basarak eşitledik. Ülkelere ait sınırları ilk önce bir A4 kâğıt formatına sığdırdık ki Rusya gibi çok geniş sınırlara sahip bir ülkeyle Belçika gibi ona göre çok daha küçük bir alan kaplayan bir ülke A4’te eşitlensin. Daha sonra A4 kâğıtlarının üzerine basılan bu haritaları projeksiyon yardımıyla yansıtıp hepsini üst üste çizdik.

MK: Bayraklar, ulusal marşlar ve sınırlar kendi kendilerini yok ediyorlar.

ÖG: Yani hiçleşiyorlar. Aslında hepsi bir araya geldiği zaman, hepsi aynı anda aynı yerde olduğu zaman hem birbirlerini hem de kendilerini yok ediyorlar. Hiç oluyorlar.

MK: Bu işleyiş şekli işlerimizin çoğunda var olan bir şey. Toplamalar yaparak, belli bazı şeyleri yan yana getirerek soyutluyor ve dönüştürüyoruz.

ÖG: Ve bizim açımızdan en önemlisi de başka bir şey söylüyor olmaları. Biz üzerine çalıştığımız şeyin yeni bir şeyler söylemesiyle ilgileniyoruz aslında. Sergide yer alan bir diğer iş ise üç ana renkle ilgili. Ve yine bayraklarla ilgili bir iş. Burada sadece kırmızı, sarı, mavi değil de kırmızılar, sarılar ve maviler var. Renkleri ülke bayraklarında edindikleri kavramlar üzerinden bir araya topladık. Örneğin, kırmızılar videosunda ulusal bayraklarda kullanılan kan ve savaşı temsil eden kırmızılar bir araya geliyor. Sarılarda çöl ve güneşi sembolize eden sarılar bir araya geliyor. Mavilerde ise deniz ve gökyüzünü sembolize eden maviler bir araya geliyor.

MK: Renkler üzerinden değil, sarı adı altında birleşiyorlar. Farklı sarılar, farklı kırmızılar, farklı maviler isimlerinde birleşiyor. Onun dışında birleştikleri esas nokta temsil ettikleri kavramlar tabii.

Bizim çalışmalarımızda gerçeklik işin maddesel potansiyeli olarak karşımıza çıkıyor ama biz o gerçeklikle başka bir hakikat yaratmaya çalışıyoruz.

ÖG: Kendi olarak, kendine rağmen temsil ettiği şeyin tam tersi bir şey söylüyor mesela. Aslında ikisini birden yakalıyor.

Artist Interviews

Özlem Günyol and Mustafa Kunt

Mustafa Kunt: The exhibition space is of utmost importance for us. The physical characteristics or the memory of the exhibition space.

Özlem Günyol: If we are to come up with a new artwork and especially if it is a solo show, we get into direct contact. In fact, we always keep in touch as we work. We always identify a decision we have to make. Determining what we’ll work with. Afterwards, we either build or plan things keeping in contact with it.

MK: We might be working on the space’s physical characteristics or its semantic characteristics.

ÖG: It could be a current topic that gets to us but we always have an addressee. We always have something we have a dialogue with. This is very important for us.

MK: We were invited to this exhibition with 3 of our artworks, one of which Özlem did when she was a student.

ÖG: It’s “Untitled”. A study of language, related to hearing both myself and the people around me. When we started at Städelschule in late 2001, there were a great number of international students like us. We spoke in English as they were all from different countries; however, it was not the same English. Everyone had their own version of English. Everyone talks uniquely.

MK: Özlem first came up with this artwork for the “Genesis” exhibition we did in Frankfurt. At the time, she was studying at Ayşe Erkmen’s class at Städelschule. 40% of the students at Städelschule were foreigners. There were many students from the Middle East, the Far East, the Northern Europe, Australia, the USA and other parts of the world. During class meetings, something drew Özlem’s attention; English was used as a common language, and people from different geographies spoke differently from each other. They were each both right and unique in doing so. This urged Özlem to come up with this artwork in 2004.

ÖG: The text of the piece is about learning a language. The text was written using the pronunciation explanations taken from English-Turkish dictionary. The piece both includes and excludes the two languages. This is just like how we speak a language.

The second piece at the exhibition is “Ceaseless Doodle”. We started off by printing all countries’ borders on A4 papers. We first fit each country’s borders in an A4 paper so that a country such as Russia, which has vast borders, and a country such as Belgium, which spans a much smaller area, would take up the same space on an A4 paper. We, then, projected the maps printed on A4 papers onto a wall and drew them on top of one another.

MK: Flags, national anthems and borders destroy themselves.

ÖG: They become null. When they are brought together and are in the same place at the same time, they destroy both each other and themselves. They become nothing.

MK: This process exists in many of our artworks. We add things, put them side by side, and isolate and convert them.

ÖG: The most important thing for us is that they speak of another thing. We are actually interested in the artwork we’re working on to tell another tale. The last artwork at the exhibition is about three main colours. And again about flags. Here, we do not just have red, yellow and blue. We also have reds, yellows and blues. We grouped the colours based on the concept they assume in country flags. For instance, in the reds video, the reds representing blood and war used in national flags come together. In the yellows video, the yellows symbolising the desert and the sun come together. In the blues video, the blues symbolising the sea and the sky come together.

MK: They do not converge based on colours alone. They unite under the name yellow. Different yellows, different reds, different blues. Another point where they converge is, indeed, the concept they represent.

Reality comes across as the material potential of the work in our pieces, but we strive to create another truth using that reality.

ÖG: For instance, they say something to the contrary of what they stand for despite themselves. It actually grasps both.

Ana Adamović

(1974, Belgrad/Belgrade, Belgrad'da yaşıyor ve çalışıyor / Lives and works in Belgrade)

Benim Ülkem En Güzelidir

3 Kanallı Video Yerleştirme, 2' 51"

2011-2013

My Country is The Most Beautiful of All

3 Channel Video Installation, 2' 51"

2011-2013

1963 yılında Belgrad Radyo-Televizyonu'nun çocuk korusu olarak kurulan Kolibri, belki de Yugoslavya'nın en meşhur çocuk korosuydu. 1970 ve 1980'lerde Kolibri, çoğunlukla kendileri için yazılan ve bestelenen çocuk şarkıları ve vatansever şarkılar söylüyordu. 1970'lerin ortalarından itibaren "Benim Ülkem En Güzelidir" şarkısı koronun repertuarının standart parçası haline gelmişti. Nisan 1987'de, Kolibri Belgrad'da yer alan Kolarac salonunda bir konser verdi. Bu olay üzerine izleyiciler arasındaki eski koro üyeleri, koro tarihinde daha önce hiç yaşanmamış olan bir şey yaptılar ve son iki şarkıyı birlikte seslendirmek için sahneye çıkıp koroya katıldılar. Söyledikleri şarkılardan biri de "Benim Ülkem En Güzelidir" idi. Bu konserden yalnızca dört yıl sonra Yugoslavya'da savaş başladı. 130.000 insanın hayatını kaybettiği bu savaş, İkinci Dünya Savaşı'ndan sonraki en büyük Avrupa çatışmasıydı. Savaşın başlamasından 20 yıl sonra, Kolibri'nin bazı eski grup üyeleri şarkıyı söylemek için aynı şehirde fakat eskiden bilinenle yeni kimliklerin ve formların çarpıştığı bambaşka bir ülkede tekrar bir araya geldiler.

Founded in 1963 as a children's choir of the Radio-TV Belgrade, Kolibri was probably the most famous children's choir in Yugoslavia. During the 1970s and the 1980s, the Kolibri were singing both children's and patriotic songs. From the mid 1970s the song My Country is the Most Beautiful of All became a part of their standard repertoire. In April 1987, Kolibri held a concert in Kolarac concert hall in Belgrade. On that occasion, former members of the choir present in the audience joined the choir on the stage to perform the last two songs together - one of them being My Country is the Most Beautiful of All. Only four years after this event, the war in Yugoslavia broke up. It was the biggest European conflict after the Second World War with more than 130.000 people killed. 20 years after the beginning of the war in Yugoslavia, some of the former Kolibri members reunited to sing the song once again in the same city, but a completely different country, where the old known clashes with new ideas of identity, and other forms.

Sanatçı Röportajları / Artist Interviews

Ana Adamović

Ben bir fotoğrafçı ve video sanatçısıyım; gerçi son on yıldır fotoğrafçılıktan çok videoyla ilgileniyorum. Üzerinde çalıştığım ana temalar bellek, özellikle kolektif hafıza ve geçmişle alakalı. Özellikle geçmişin şimdiki zamana müdahale etme kapasitesiyle ilgileniyorum. Kısa bir süre öncesine kadar Yugoslavya'nın bir parçası olan Sırbistan'dan geldiğim için işlerim sosyalist geçmiş üzerine. Yugoslavya tarihinde önemli olan süreçlerin günümüzde yeniden ele alınmasını önemli buluyorum.

Sergide üç kanallı bir video yerleştirmesi olan “Benim Ülkem En Güzelidir” adlı 2013 yapımı eserim yer alıyor. Bir koronun Yugoslavya tarihinden kalma “Benim Ülkem En Güzelidir” şarkısını seslendirdiği çalışma, adını seslendirilen şarkıdan alıyor.

Yugoslavya döneminde çok ünlü Kolibri çocuk korosunun 1987'de Belgrad'da verdiği bir konserinin televizyon kaydının fotoğrafını buldum. Bu koro Yugoslavya döneminde çok ünlüydü ve konser 1987 yılında Belgrad'da düzenlenmişti. Yugoslav tarihini bilenler, 1987 yılının Yugoslavya'nın dağılmasında önemli bir yıl olduğunu bilirler. Araştırmam için çalışırken Kolibri Korosu çocuklarının Belgrad'da verdiği konserin görüntülerine ulaştım. Koronun konserde seslendirdiği şarkılardan biri, onlar için yazılmış, meşhur “Benim Ülkem En Güzelidir” şarkısıydı. Bu kaydı bulunca o konserde, 1987 yılında çocuk olan bu insanları arayıp bulmaya karar verdim. Onları bulmaya çalışacak ve bulabilirsem Sırbistan'ın değişen şartlarında bu şarkıyı tekrar icra etmelerini isteyecektim. Yeni eser aslında bu şarkının 24 yıl sonra tekrar seslendirildiği ilk konser ve videoda yer alan yetişkinler de aslında 1987 yılında koroda olan çocukların büyümüş halleri.

Bir sanatçı olarak çıkış noktam belgesel fotoğrafçılığı olduğundan hakikatle ya da bir şekilde gerçeklikle başa çıkmam gerektiğini öğrenmiştim. Artık belgesel çekmesem ve fotoğrafçılıkla ilgilenmesem de çalışmalarımda gerçekliğe odaklanıyorum. Fakat konu hakikat olduğunda daha da karmaşık hale geliyor. “Hakikati nasıl tanımlıyoruz?” “Sanat hakikatle gerçekten uğraşmalı ya da onu aramalı mıdır?” Bu soruları biraz problemli buluyorum çünkü birden fazla hakikat var. Son derece sorunlu bir tarihe sahip bir ülke veya bölgeden geldiğinizi düşünün, hakikat sorusu birden çok hakikat olduğu için sorun teşkil eder.

Bence hakikat günümüzde çok sorunlu bir terim, çünkü aslında gerçekte ne olduğunu bulmak çok zor; bu çağda, popülizm ve yalan haberler ve bunlarla ilgili olan her şeyin farkındayız. Ama bana sorarsanız... sanatın misyonunun hakikati keşfetmek ya da hakikate ulaşmak için bazı cevaplar vermek olmadığını, asıl amacının soru üzerine soru sormak, her şeyi ve bu resmi hakikatleri sorgulamak olduğunu düşünüyorum.

I'm a photographer and video artist, though doing much more video than photography last ten years. The major themes that I'm occupying is the memory, especially related to collective memory of the past. I am especially interested in the capacity of the past to intervene with the present. My works are dealing with the socialist past because I'm coming from Serbia, which was a part of Yugoslavia not that long ago. I find it very important to reconsider the processes marking the history of Yugoslavia.

Here in exhibition I'm showing a three channel video installation from 2013 which is called “My Country is the Most Beautiful of All”. It is a choir piece which a choir sings the song “My Country is the Most Beautiful”, so that's why the work is called like that.

I found a TV footage of a concert in Belgrade in 1987 by the Kolibri children's choir, which was very famous during

Yugoslavia. This choir was very famous during Yugoslavia and the concert was held in Belgrade in 1987. People who know the history of Yugoslavia know that 1987 was a very important year for the breakup of Yugoslavia.

While I was working for my research I found this footage of a concert of children of Kolibri Choir held in Belgrade. And in that concert one of the songs that the choir sang was their famous song written for them “My Country is the Most Beautiful of All”. So when I saw the footage I decided to try and look for these people who were there in 1987. Try to find them and if I find them, ask them to re-perform the song in completely changed circumstances of Serbia. So the work itself is basically a re-performance of that song 24 years later and the people who are performing are actually grownups who were children in back in 1987.

My starting point as an artist was the documentary photography so I was kind of thought to deal with the truth or to deal with the reality in a way. So even I don't do any documentary, especially not photography anymore I'm kind of focusing on reality.

But when it comes to truth than it very tricky. “How do we define the truth?”, “If art should really dealing with the truth or looking for the truth?” I find these questions a bit problematic because there are so many truths. First of all, if you are coming from a country or from a region with very problematic history, the question of truth is always problematic because there many truths.

I think truth is a very problematic term nowadays, because it is very difficult to find out what is actually - in this era, we're all very aware of populism and false news and all that is related to them. But I think that... I really feel that the task of art is not to discover the truth or give some answers that are opting for truth. But to propose questions, and question things... question everything, especially this official truth.

Nasan Tur

(1974, Offenbach, Berlin’de yaşıyor ve çalışıyor / Lives and works in Berlin)

Elmas

Alüminyum üzerine Fine Art baskı, 150 x 225 cm

2017

Dirimart izniyle

Diamond

Fine Art print on Aluminum, 150 x 225 cm

2017

Courtesy of Dirimart

Çok çeşitli sanatsal alanlar ve medyalarla çalışan Nasan Tur, bugünün dünyasının durumunu ve bireyin muhafazakâr siyasi hegemonyaların ve vahşi kapitalist çıkarların etkilerine karşı bir direnç geliştirme olasılığını eleştirel bir biçimde sorguluyor.

Elmas, gerçek doğal elmasın maruz kaldığı aşırı şiddet eyleminde binlerce parçacığa ayrıştığı parçalanmış bir nesneyi ortaya koyar. Burada kullanılan malzeme büyük önem taşır. Elmaslar arzu nesnesidir. Çok kıymetli, çok pahalı ve bulunması zor şeylerdir. Dahası; elmas yeryüzündeki en sert malzemedir, bilinen tüm maddelerden daha sağlamdır. Fotoğraf bu özgül maddenin imhasını belgeliyor olsa da aynı zamanda ilk bakışın ötesinde yeni bir görsellik açıyor. Bilinen sayısız parçaya bölünürken, yok oluştan yeni bir evren var olurken, mikro makro oluyor.

Working with a wide range of artistic fields and media, Nasan Tur critically questions the current state of our world, and the possibility of the individual to form a resistance towards the influence of conservative political hegemonies and wild capitalist interests.

Diamond shows an object smashed in an act of extreme violence, where a real natural diamond bursts into thousands of particles. The used material is crucial here. Diamonds are objects of desire, they are very precious, very expensive and hard to find. Moreover, diamonds are the hardest material in the world, tougher than any other substance known. Although the photograph documents the destruction of this specific material, it also opens up a new picture beyond the first glance. Micro becomes macro as a new kind of universe emerges from destruction, where the known gets smashed into uncountable pieces.

Elimdeki Fortuna

Fine Art Baskı, Ed. 1/3, 126 x 180 cm
2013

Fortuna in My Hand

Fine Art Print, Ed. 1/3, 126 x 180 cm
2013

Çok çeşitli sanatsal alanlarda ve medyayla çalışan Nasan Tur, bugünün dünyasının durumunu, bireyin muhafazakâr siyasi hegemonyaların ve vahşi kapitalist çıkarların etkilerine karşı bir direnç geliştirme olasılığını eleştirel bir biçimde sorguluyor. Fotoğraf, Casino Baden Baden’de uzun yıllar kullanılmış, tarihsel açıdan önem taşıyan orijinal bir rulet topunu sergiliyor. Topu bilinmeyen bir zeminde tanınmayan bir elin içinde gösteren fotoğraf, oyun içinde oyun, galibiyet ve mağlubiyet düşüncelerini irdeliyor.

Working with a wide range of artistic fields and media, Nasan Tur critically questions the current state of our world, and the possibility of the individual to form a resistance towards the influence of conservative political hegemonies and wild capitalist interests. The photo depicts one original roulette ball which was in use for many years in the historically important - Casino Baden Baden. Presenting the ball in an anonymous hand before an unknown ground, the photograph discusses the ideas of game inside a game, as well as winning and losing.

Kerem Ozan Bayraktar

(1984, İstanbul, İstanbul'da yaşıyor ve çalışıyor / Lives and works in İstanbul)

Kepler – 1229 b (Potansiyel Olarak Yaşanamaz Bazı Gezegenler)

Bilgisayar Üretimi İmge, Ahşap Üzerine Arşivsel Pigment Baskı

30 x 40 x 5 cm

2018

Kepler – 1229 b (Some of the Potentially Uninhabitable Planets)

Computer Generated Image, Archival Pigment Print on Wood

30 x 40 x 5 cm

2018

LHS – 1140 b (Potansiyel Olarak Yaşanamaz Bazı Gezegenler)

Bilgisayar Üretimi İmge, Ahşap Üzerine Arşivsel Pigment Baskı

30 x 40 x 5 cm

2018

LHS – 1140 b (Some of the Potentially Uninhabitable Planets)

Computer Generated Image, Archival Pigment Print on Wood

30 x 40 x 5 cm

2018

Proxima Centauri b (Potansiyel Olarak Yaşanamaz Bazı Gezegenler)

Bilgisayar Üretimi İmge, Ahşap Üzerine Arşivsel Pigment Baskı

30 x 40 x 5 cm

2018

Proxima Centauri b (Some of the Potentially Uninhabitable Planets)

Computer Generated Image, Archival Pigment Print on Wood

30 x 40 x 5 cm

2018

Sanatorium izniyle

Courtesy of Sanatorium

Fiziksel varlığımızla ilgili bilimsel araştırmaları, varlığımızla ilgili felsefi sorularla birleştiren Kerem Ozan Bayraktar dünyamızdaki çoğulcu ve heterojen devleti ortaya çıkarmak için popüler hakikat ve gerçeklik kavramlarını sorgulayan bir çalışma geliştirmiştir.

Combining scientific research regarding our physical existence with philosophical questions about our existence, Kerem Ozan Bayraktar has developed an oeuvre that questions popular notions of truth and reality in order to reveal the pluralist and heterogenous state of our world.

Kerem Ozan Bayraktar, "Potansiyel Olarak Yaşanamaz Bazı Gezegenler" isimli çalışmasında, bilim dergilerindeki ötegezegen (exoplanet) illüstrasyonlarının, Astronomi'deki “yaşanabilir bölge” kavramıyla ilişkisini inceliyor. Bayraktar bu incelemeyi bilimsellik, kolonyalizm ve hayal gücü doğrultusunda gerçekleştiriyor. Bir dizi gezegen görselleştirmesinden oluşan bu çalışma aynı türden elementlerin farklı kompozisyonlarda bütünüyle farklı yapılar oluşturabilmesini betimleme düzeyindeki biçimsel ve ideolojik boyutu ile ilgileniyor. Sanatçı, “potansiyel olarak yaşanabilir ötegezegenler” listesinde yaşam için elverişli olduğu söylenen ortamları, farklı senaryolar doğrultusunda tek tek araştırıyor. Sanatçının gezegen illüstrasyonları, popüler bilim mitlerinin aksine bu gezegenleri, yaşama elverişli olmayan özelliklerine odaklanarak betimliyor.

In his work entitled "Some of the Potentially Uninhabitable Planets", Kerem Ozan Bayraktar investigates the relationship of exoplanet illustrations in science magazines with the concept of “habitable zone” in astronomy. Bayraktar performs this investigation in terms of science, colonialism and imagination. Consisting of a series of planet visualizations, this work concerns itself at the descriptive level with the formal and ideological dimension of the ability of congeneric elements to form completely different structures in different compositions. The artist analyzes one by one the environments claimed to be habitable in the list of “potentially habitable exoplanets” in terms of different scenarios. Contrary to popular science myths, the planet illustrations of the artist depict these planets by focusing on their features unfit for life.

Aliases		Parent star		Orbital elements	
Planet	Kepler-1229b	Star	Kepler-1229	Orbital period	(P) 86.829 d
Alternative names	KOI-2418.01; KOI-2418 b;	Right ascension	(α) 19 ^h 49 ^m 54.81 ^s	Semi-major Axis	(a) 0.2896 AU
	K02418.01; KIC 10027247 b;	Declination	(δ) +46° 59′ 48.2″	Inclination	(i) ~88.5°
	WISE J194956.83+465948.1 b;	Apparent magnitude	(mV) 15.474	Eccentricity	(e) ~0
	2MASS J19495680+4659481 b	Spectral type	M7V		
Physical characteristics		Distance	770 ly	Discovery info	
Mass	(m) ~2.7 M _{earth}	Mass	(m) 0.54 (± 0.3) M _{sun}	Date	2016
Radius	(r) 1.40 ^{+0.11} _{-0.13} R _{earth}	Radius	(r) 0.51 (± 0.03) R _{sun}	Method	Transit
Temperature	(T) 213 K (−60 °C; −76 °F)	Temperature	(T) 3784 (± 39) K	Discoverers	Kepler spacecraft
Stellar flux	(F _{sun}) 0.35 ^{+0.12} _{-0.14} earth	Metallicity	[Fe/H] −0.06 (± 0.1)	Discovery status	Published
		Age	5.72 ^{+1.52} _{-2.6} Gyr		

Aliases

Planet

Kepler-1229b

Alternative names

KOI-2418.01; KOI-2418 b;
K02418.01; KIC 10027247 b;
WISE J194956.83+465948.1 b;
2MASS J19495680+4659481 b

Physical characteristics

Mass	(m)	~2.7 M _{earth}
Radius	(r)	1.40 ^{+0.11} _{-0.13} R _{earth}
Temperature	(T)	213 K (−60 °C; −76 °F)
Stellar flux	(F _{sun})	0.35 ^{+0.12} _{-0.14} earth

Sanatçı Röportajları / Artist Interviews

Kerem Ozan Bayraktar

Çalışmalarımda ağırlıklı olarak dijital medya kullanıyorum, son dönemde nesneler kullanmaya ve yerleştirmeler yapmaya başladım. Genellikle canlılık, onun çevre şartlarını oluşturan durumlar, ya da bir nesnenin -bu bir canlı da cansız da olabilir- çevresiyle kurduğu etkileşimin doğasını anlamak. Bunu farklı ölçeklerde farklı meseleler üzerinden inceliyorum. Mesela bu sıralar Berlin’de sokak bitkileriyle ilgileniyorum. Bitki ile kent mimarisi, altyapısı, kanallar, sulama sistemleri ve birbirlerini nasıl kullandıkları üzerine bir çalışma... Aslında “Biz neden varız? Neden yaşıyoruz?” sorusunu çeşitli kulvarlarda inceliyorum diyebilirim.

Sergide gezegen illüstrasyonlarım yer alıyor. Bu illüstrasyonlar NASA’nın bir veri bankasının datalarını yorumluyorlar. Medyada sürekli olarak “Yeni, potansiyel olarak yaşanabilir bir gezegen bulduk!” söylemi gündeme geliyor. Bu söylemlere yakından baktığımda ortada ideolojik bir manipülasyon olduğu dikkatimi çekti. Gezegenlerin var olup olmadıkları bile net değilken, yaşanabilirlik üzerinden sunulmaları dikkatimi çekti. Peki, bu neden yapılıyor? Sanırım popüler bilim ve kolonyalizm arasında bir ilişki var. “Orada bir gezegen var uzakta ve biz bir gün oraya gidebiliriz.” Bu konu; bitmek tükenmek bilmeyen bir kaynak arayışı, madencilik gibi konularla da iç içe. Bilim insanları her ne kadar uzak durmaya çalışsalar da popüler bilim siyasete karışıyor.

İki yıl önce Trappist gezegenlerini anlatan bir internet sitesi vardı. Sırf yaşanabilir olduklarını göstermek için bir web sitesi yapmışlardı. Güzel illüstrasyonlarla, bazı gezegenleri Dünya gibi gösterdiler. Fakat bir süre önce bu gezegenlerin Mars gibi kurak oldukları fark edildi. Yakınlarında olan bir yıldız o kadar dengesiz bir yıldızmış ki, güneşleri, atmosferleri süpürüp götürmüştü. Ben de bu karanlık tarafa bakıp, gezegenlerin yaşanamaz versiyonlarını yaptım.

NASA illüstrasyonlarının altında yer alan “Sanatçının İzlenimi” bölümünü taklit etmeye çalıştım. Alt kısımda gezegenlerin gerçek verileri var. Bunlar ansiklopedi boyutundalar, bir kalınlıkları var; pozitivist imge dağarcığına form olarak dokunmak istedim. İllüstrasyonlarım sıfırdan üretildi. İllüstrasyonları yaparken de verileri -diğer sanatçılar olumlu yönde yorumlarken- olumsuz olarak yorumladım ve istatistiğin diğer tarafına baktım. Bu noktada zaten esneksiniz... Işın politik yanını bir kenara koyarsak, bir resmin/bir imgenin gerçekliği nasıl oluşturduğu, algımızı nasıl biçimlendirdiği ilgimi çekiyor. Buna sözde bilimsel imgeler de dâhil. Bir akciğer filminden mikroskop görüntüsüne, ya da bir teleskop görüntüsünden bir gezegen illüstrasyonuna kadar teknik imgeler dağarcığı var. Bu görüntüler bir dünya yaratıyorlar. Bu da beni çok heyecanlandırıyor.

Genel olarak sanatın özel bir bilgi tipi ürettiğine inanıyorum. Bu bilimsel ve felsefi bilgiden farklı. Bu yüzden sanatla akademinin ilişkisini -birçok kişinin gördüğü gibi uzak değil- yakın görüyorum. Sanatın çeşitli bilgileri kullandığını düşünüyorum, ben bunu çok yapıyorum. Son çalışmalarımıda birçok insanın grafik olarak nitelendirdiği diyagramlar, yazılar, metinler ve hatta didaktik Wikipedia metinleri gibi metinler kullandım. Genellikle bilgi verme eyleminin biraz altını oyuyorum. O kadar çok bilgi yağmuruna tuttuğum işler var ki, izleyici bir yerde uzaklaşmak zorunda kalıyor. Metinler, grafikler, diyagramlar, yazılar... bunları bilgi iletmek amacıyla değil de bilmeye çalışmanın kendisini göstermek amacıyla; farklı farklı bilme biçimlerinin kendisini çalışma olarak kullanıyorum.

I mainly use digital media in my work, lately I started using objects and making installations. Generally I am interested in the vitality, the situations that make up its environmental conditions, or to understand the nature of an object's interaction with its own environment, which can be either a living being or a non-living being. I examine it on different issues at different scales. For example, in this period I am interested in street plants in Berlin. A study on plant and urban architecture, infrastructure, canals, irrigation systems and how they use each other... Actually, I can say that I am examining the following questions “Why do we exist? Why are we living?” on different scales.

The exhibition showcases my planet illustrations. These illustrations interpret data taken from a NASA database. Frequently we hear the expression "We found a new, potentially habitable planet!" in media. When I look closely at these discourses, I noticed that there is an ideological manipulation. While it was not clear whether some planets exist or not, I was struck by the fact that they were presented on the basis of their habitability. Why is this needed to be done? I guess there's a connection between popular science and colonialism. This topic is intertwined with topics such as the search for a never ending resource and mining. Although scientists try to stay clear, popular science is involved in politics.

Two years ago, there was a website about the Trappist planets. With good illustrations, they made some planets look like the World, just to show them livable. But some time ago it was discovered that these planets were dry like Mars. A star nearby was so unstable that it swept away the suns and the atmospheres. I guess I looked at the dark side and created uninhabitable versions of these planets.

I tried to imitate the Artist's Impression section, which takes place under the NASA illustrations. There's real data of the planets at the bottom part. They are encyclopedia-sized, they have a thickness; I wanted to highlight the positivist image vocabulary as a form. My illustrations were made from scratch. When I was illustrating, I interpreted the data negatively while other artists interpreted it positively and looked at the other side of the statistics. At this point you are already flexible on the regarding matter... Aside from the political side of the related work, I am interested in how a picture / an image creates reality and shapes our perception. This includes the so-called scientific imagery. There is a repertoire of technical images from a chest X-Ray to a microscope view, or from a telescope view to a planet illustration. These images create a world altogether. That excites me a lot.

In general, I believe that art produces a special type of knowledge. It is different from scientific and philosophical knowledge. Therefore, I see the relationship between art and the academy not as far as many people see. I think that art uses a variety of information, I do that a lot. In my latest works, I have used texts such as diagrams that many people find graphical, texts, even didactic, direct Wikipedia texts. I usually undermine the act of giving information. I've been pouring so much information on some works that the audience feels alienated on some level. Texts, graphs, diagrams... I use different forms of knowing as the work itself not to convey information, but to highlight the act of trying to know.

Buğra Erol

(1986, Adana, İstanbul'da yaşıyor ve çalışıyor / Lives and works in İstanbul)

Tükenmiş Çareler Serisi 01, 02, 03, 04, 05, 06

Kâğıt üzeri Serigrafi Baskı, Ed. 1+1 AP, 30 x 24 cm

2019

The Extinct Cures 01, 02, 03, 04, 05, 06

Screen Print on Paper, Ed. 1+1 AP, 30 x 24 cm

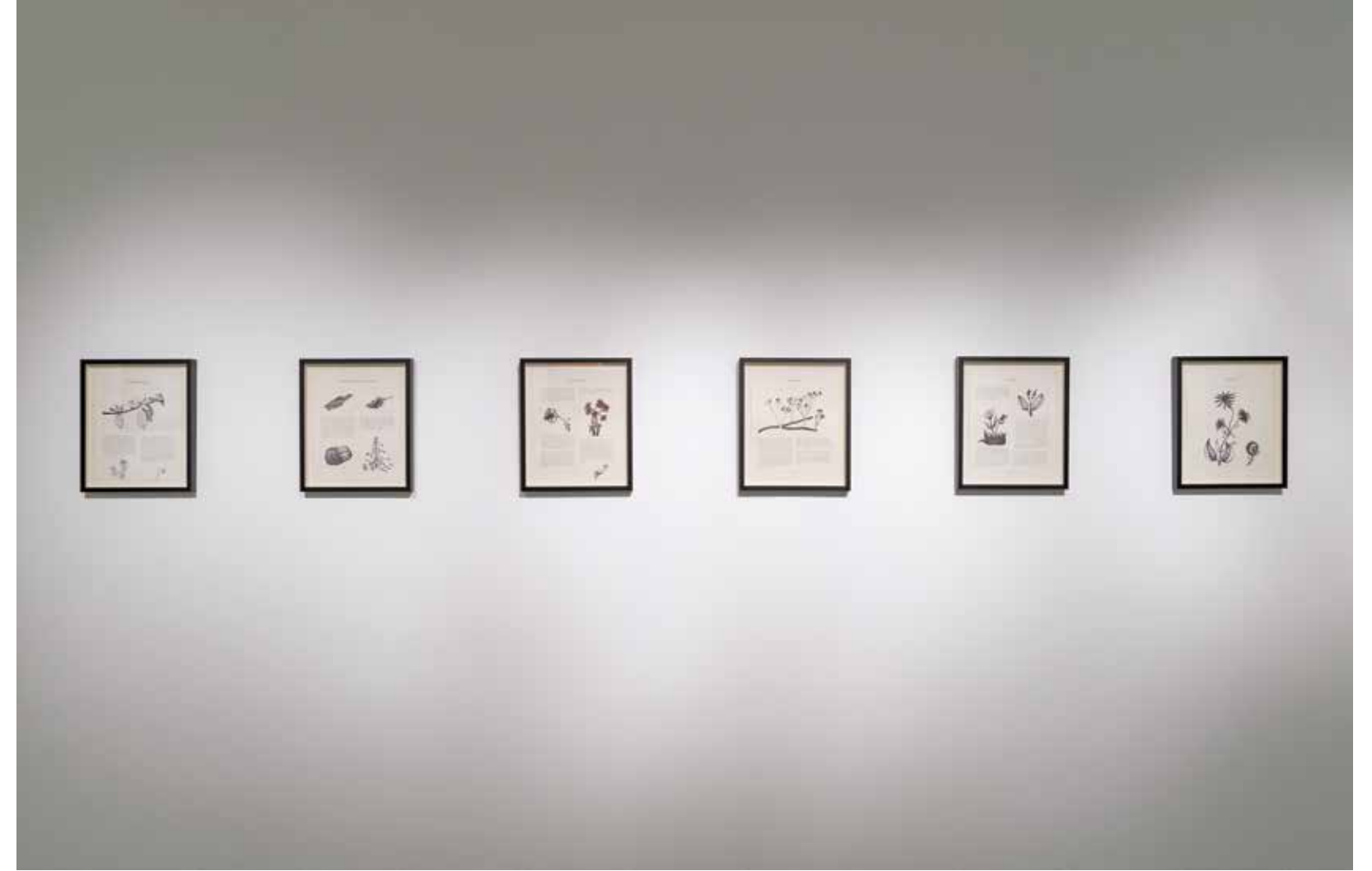
2019

Bilim insanları, insanların çevreye olan etkileri yüzünden bitki türlerinin beklenenden 500 kat daha hızlı tükendiğini söylemektedirler. Dünya ile kurulan sağlıksız ilişki yüzünden karşılaşılabilecek olası “kıyamet sonrası” senaryoları herkes için hayal edilmesi zor bir geleceği işaret etmektedir.

Buğra Erol, nesli tükenmiş bitkileri araştırırken sıkça karşılaştığı “Silfiyum” bitkisi bir zamanlar doğum kontrol için kullanılmaktaydı. Buğra Erol’un Silfiyum bitkisinden yola çıkarak oluşturduğu “Tükenmiş Çareler Serisi” var olmayan bir kitabın 6 sayfasından oluşuyor. Her sayfası nesli tükenmiş bir bitkinin çizimini, açıklamasını ve manipüle edilmiş hikayesini içeriyor. Her hikâye ise günümüz insanının sorunlarıyla ironik ve dolaylı bir ilişki kurarak “Tükenmiş Çareler” kitabının içeriğini oluşturmaktadır.

Scientists assert that the plant species are depleting 500 times faster than expected due to our effect on the environment. The possible “post-apocalyptic” scenarios which we face with through the unhealthy relationship we form with the world indicate a future that is difficult to imagine for all of us.

Buğra Erol often came across with “Silphium” when researching extinct plants because it is believed to have been used for birth control. “The Extinct Cures” that he has created by looking at this plant consists of 6 pages of a non-existing book. Each page subsumes a drawing, an explanation, and a manipulated story of an extincted plant. Each story constitutes the content of the book “The Extinct Cures” by establishing an ironic and indirect relationship through the problems of today’s people.

Pankart Serisi 05

Yelken Bezi Üzeri Trimetal Boya, 50 x 50 cm
2019

Banner Series 05

Trimetal Paint on Sailcloth, 50 x 50 cm
2019

Resim, video, objeler gibi farklı disiplinlerde çalışan Buğra Erol, işlerinde insan, toplum ve doğa ilişkilerini sorguluyor. Sanatsal ve çevresel aktivizmi birleştiren sanatçının sosyo-politik eleştirisi, vahşi kapitalizmin ve politik totaliterliğin hiyerarşik yapılarını ortaya çıkarmak için didaktik ve polemik propagandanın ötesine geçiyor.

Bir eylem sebebiyle yaklaşık 10 sene önce boyanmış ve eski ismiyle “Boğaz Köprüsü”nde asılı durduğu birkaç dakikadan bugüne kadarki zamanını depoda geçirmiş olan pankart tekrar kullanılmıştır. Unutulmak üzere bir çanta içerisinde bekleyen, içinde ne olduğu ya da ne söylemek istediği belli olmayan nesne tekrar kullanılırken bu özelliklerinin korunması istenmiştir. Buğra Erol, kendisine sürekli olarak yönelttiği “sanat ve çevre aktivizmi nasıl bir araya gelebilir?” sorusu doğrultusunda ortaya çıkış sebebi başlı başına bir uyarı olan bu pankartı, taşıdığı mesajları ve yapısal formunu manipüle ederek “soyut resimlere” dönüştürmüştür.

Working in various fields between painting, video and objects, Buğra Erol questions in his work the relationship between man, society and nature. Combining artistic and environmental activism, the artist’s socio-political criticism goes beyond didactic and polemic propaganda in order to reveal the hierarchical structures of wild capitalism and political totalitarianism.

The banner painted about 10 years ago for a protest and pending in a warehouse from the few minutes it was hanging on the formerly named “Bosphorus Bridge” up until today is reused here. Reusing this object which was waiting in a bag to be forgotten, and which was not clear what it was or what it tried to convey, these features were required to be maintained. Buğra Erol has transformed this banner, of which the main occurrence reason in itself is a warning, into “abstract paintings” by manipulating its messages and its structural form in accordance with the question he constantly asks himself that how art and environmental activism may congregate.

Sanatçı Röportajları / Artist Interviews

Buğra Erol

Resim, heykel, seramik, kolajlar gibi birden fazla disiplinle ilgileniyorum, aynı zamanda da bir çevre aktivistiyim. Sürekli öğrenen bir sanatçı olmaya çalışarak üretimlerime devam ediyorum. İnsanın doğaya olan yaklaşımı, onu ele alma biçimi, doğanın uyarılarını algılama biçimi genel olarak çok dikkatimi çekiyor. “Pankart” serisinde, yıllar önce bir çevre aktivisti olarak boyadığım ve Boğaz Köprüsü’ne astığım bir pankartın yaklaşık 10 yıl sonra onu dönüştürdüğüm ve soyut resimlere dönüştürdüğüm işler yer alıyor. Diğeri “Tükenmiş Çareler Serisi”, var olmayan bir kitabın 6 sayfasından oluşuyor. Her sayfada bir bitkinin açıklaması ve faydası yazıyor. Mesela Silphium bitkisinin Roma döneminde doğum kontrol için kullanıldığı rivayet ediliyor, zaten ilaç endüstrisinde bütün ilaçların çoğu bitki kökenli. Keşfetmediğimiz, hiç görmediğimiz, hiç fotoğrafını çekmediğimiz, belgeleyemediğimiz ve kaybolmuş olan bitkiler neye çare olabilirdi diye düşünmeye başladım. Bitki illüstrasyonları ve kurmaca hikâyelerinden oluşan bir seri hazırladım. Öncelikle var olan bitkilerden yola çıkmak istedim çünkü bitkiler âlemi çok canlı ve sonsuz bir skalası var. Bu yüzden soyunun tükendiği bilinen fakat daha önce hiç fotoğrafı çekilmemiş, belgelenmemiş bitkileri araştırdım. Aralarından 6 tanesini seçtim fakat bu bitkilerin fotoğrafı daha önce hiç çekilmediği için hiçbir araştırmada kullanılmadılar, faydalarını bilemiyoruz, gerçi bir işe yarıyorlar mı onu da bilemiyoruz.

Ben de bu bilinmezliği manipüle ettim ve her biri günümüz insanının sorununa çare olacak bir bitki yarattım. İnsan, doğaya fayda-zarar ilişkisi ile bakıyor. Neyi ne kadar kullanabileceğini, neye fayda sağlayabileceğini ölçmeye çalışıyor. Ben de izleyicinin bu işe baktığındaki ilk refleksinin karşılık bulacağını ve hikâyeyi kendine ait hissedebileceğini düşündüm. İkinci kısmında da bitkilerin var olmayan çareleri var. Kimisi insanın ömrünü uzatıyor, kimisi unutamadığı bir anıyı silmesini sağlıyor. Aslında gerçekçi şeyler değil, oradaki gerçek dışılığın izlerini de hikâyeyi abartarak verdim. Hiçbir yerde bunun gerçek olmayan bir kitap olduğu belirtilmemiş ama yazıları okuduğunuzda adım adım sizi o kadar gerçek dışı bir dünyaya götürüyor ki ister istemez bunların gerçek olamayacağını tahmin edebilirsiniz.

Bütün illüstrasyonlar bana ait. Bütün bitkilerin çizimlerini, aynı aileden oldukları için benzer oldukları düşünülen bitkilerden yola çıkarak değiştirdim. Çizimlerin büyük kısmının gerçekten o bitkiye benzeme olasılığı çok yüksek. Kimine değişik yapraklar ekledim, kiminin çiçek organını değiştirdim, bitkinin o bilinen halini manipüle ederek bu soyu tükenmiş bitkilerin çizimlerini, illüstrasyonlarını yaptım.

Genel olarak dünyada olup biteni anlamam, olup biten her şeye anlam vermem, evrime anlam vermem, her şey biraz zaman alıyor, o yüzden şunun farkındayım: aslında biz bildiklerimizle yaşıyoruz. Etrafımız bildiğimizi düşündüğümüz şeylerle çevrili ama büyük resme baktığımızda bilmediğimiz şeyler çoğunlukta. Sanatın da bu konuda, o bilinen ve bilinmeyen arasındaki ilişki arasında farklı bir rolü olabileceğini düşünüyorum.

I am interested in many disciplines such as painting, sculpting, ceramics and collages, and am also an environmental activist. I strive to be an artist that keeps on learning, and continue to produce artworks. I am especially intrigued by how people approach nature, how they address it and how they interpret nature’s warnings. “Pankart” (Banner) series includes artworks where I converted a banner I painted and hung at the Bosphorus Bridge many years ago as an environmental activist into abstract paintings. The other one “Tükenmiş Çareler Serisi” (Series of Exhausted Remedies) consists of 6 pages from a book that does not exist. Each page features a description and benefits of a plant. For instance, Silphium plant is fabled to be used in the Roman era for birth control. Well, all medicine in the pharmaceuticals industry are plant-based. I began to wonder what the plants, which we never discovered, saw, photographed and documented and which were lost, could cure. I compiled a series consisting of plant illustrations and fictional stories.

I wanted to start off with the plants that did exist as the world of plants is ever so vibrant and endless. Therefore, I started to investigate the plants which are known to be extinct, but have never been photographed or documented. I chose 6 of them; however, as these plants were never photographed they were never used in research studies and we do not know if they are good for anything.

I manipulated this absence of information and created plants each of which would cure an ailment of modern man. Humans perceive the nature by focusing on benefits-harms. They try to measure the extent something could be used and the benefits it could yield. And I thought that the spectators could relate with the first reflection they saw and feel like the story belonged to them. The second part involves the cures of the plants that do not exist. Some prolong the human life, while some help forget an unforgettable memory. They are not realistic. I used exaggeration to highlight just how unrealistic it all was. The fact that the book is not real is not mentioned anywhere; however, as you read it, the book takes you to such an unrealistic world that you will eventually guess that it is not real. All illustrations are mine. I came up with the plants’ illustrations based on the plants which are thought to look similar. It is highly probable for the majority of the illustrations to resemble that plant. I added different leaves to some, I changed the blossom in some. I manipulated the known figure of the plant to illustrate these extinct plants.

Usually I do not make sense of what is happening in the world, I do not find everything sensible, I do not find evolution sensible, everything takes some time, so I am aware of this one fact: we live with what we know. We are surrounded by the things we think we know of, but if we look at the big picture, we will see that the thinks unknown to us are in the majority. I believe that art may assume a different role in the relationship between the known and the unknown.

Lars Breuer

(1974, Aachen, Köln'de yaşıyor ve çalışıyor / Lives and works in Cologne)

Hakikatler

Duvar Üzerine Akrilik, 269 x 525 cm

2019

Galerie Rupert Pfab'ın izniyle

Truths

Acrylic on Wall, 269 x 525 cm

2019

Courtesy of Galerie Rupert Pfab

Lars Breuer'in çalışması kavramsal bir yaklaşıma, sanat tarihi ve edebiyattan referanslara dayanıyor. Bu nedenle sıklıkla kendi tasarladığı kareli bir düzlemi andıran italik tipografi ile çalışıyor. Bu ritmik ve dinamik kompozisyon kelimelerin anlamsallığı ve soyut bir şablondaki niteliği arasında değişiklik gösteriyor. Bunu yaparken sanatçı her zaman, kendisinin geniş ölçekli yorumlamalarıyla değiştirilen ve açıkça tanımlanan mekânla çalışıyor. Zaman ve mekâna özgü duvar resmi "Hakikatler" parçalı varlığıyla, gerçeklik yapısının karmaşıklığını ortaya koymaktadır. Yansıtmaya ve bölümlenme eylemleriyle mutlak hakikatin herhangi bir statik fikrinin ötesine geçen çarpıtılmış ancak çok katmanlı bir gerçeklik kavramı ortaya çıkıyor.

Lars Breuer's work is based on a conceptual approach and on references to art history and literature. Therefore he is often working with a self-designed grid-like italic typography. This rhythmic and dynamic composition changes between its semantics of the words and its quality of an abstract pattern. In doing so the artist is always working with the space which becomes modified and clearly defined by his large-size interpretations. The time and site-specific wall painting "Truths" reveals the complexity of current reality constructions through its fragmental being. Through the act of mirroring and segmentation, a distorted yet multi-layered notion of reality occurs that goes beyond any static idea of absolute truth.

Sanatçı Röportajları / Artist Interviews

Lars Breuer

Ben bir sanatçıyım. Ressamım. Çoğunlukla tuval üzerinde bir sanatçı veya ressamın yapacağını düşüneceğiniz tablolar çiziyorum. Tek bir tekniğe bağlı değilim. Fakat işimin odak noktası duvarlar üzerine çalışmak, böylelikle mimari ve sanat arasında bağlantı kuruyorum. Çok sayıda metin bazlı çalışma yapıyorum. Bu çalışmalarda genelde alıntılardan faydalaniyorum ve bazen de serginin içeriğine uygun oldukları ya da o an çalıştığım içeriğe uygun oldukları için seçtiğim sözcükleri kullanıyorum.

Mimari ortam ve çalışmam arasındaki bağlantı şöyle: başlangıç noktası çoğu zaman mimarinin kendisi oluyor. Önce mimariyi ya da en azından zemin planlarını görmek, mesela duvarların ölçülerini bilmek istiyorum. Belirli bir temaya odaklanırken diğer tarafta mimarinin kendisi yer alıyor. Bu iki odak noktasının buluştuğu bir nokta bulmaya çalışıyorum.

Buradaki çalışmam için Türkçe bir sözcük kullanmaya karar verdim. Seçtiğim sözcük “Hakikat”. Ama onu normal bir şekilde kullanmadım elbette; iki defa aynaladım. Bir kez dikey ve bir kez de yatay olarak. Elde ettiğim bu iki sözcüğü yan yana koydum. Birlikte soyut bir siyah beyaz desen olarak ortaya çıkıyorlar. Bir kelimenin de soyut bir desen olabilmesi, benim üzerinde sıklıkla çalıştığım genel bir tema. Kelimenin anlamını anlamak için resimlerimin önünde dolaşan ziyaretçilerle çok ilgileniyorum.

Çalışmalarım için birçok arşivle çalıştığım için çok okuyorum. Sanat tarihi kitapları okuduğum gibi roman ve tarih kitapları da okurum. Nerede kullanacağımı bilmeden tekil sözcük, ifade ya da alıntılar topladığım da sık sık oluyor. Bunları bir liste gibi arşivliyorum. Farklı temalar için farklı listelerim var ve bir davet aldığımda ilk adımım listelerin üzerinden geçip, kendi listemde araştırma yapmak ve bilgimi geliştirmek olur. Yani hem arşivlenmiş bir bilgi var, hem de üzerinde çalışmak istediğim yeni bir bilgi var.

Farklı tür bilgi üretme yöntemlerinden bir tanesi de bilimsel bir şekilde çalışmaktır. Bu da araştırma ve kanıtlama anlamı taşır. Sanatçı olarak daha açık ve kendi ilginiz doğrultusunda çalışmakta özgür olursunuz. Anlatması biraz zor, fakat bazen bir şeylerin birbirine uyduğunu hissediyorsun. Estetik kararları vermek gibi; bir his uyandırması gerekiyor ama aynı zamanda bir konuda deneyimli olmayı da gerektiriyor.

I’m an artist. I’m a painter. Mainly I do a lot of paintings on canvas like what you think of an artist or a painter is doing. The main focus of my work is to work directly on the walls, keep a connection between the architecture and my painting. I do a lot of text based works, and for that I use a lot of quotes and sometimes I use words I’ve chosen because they fit to the content of the exhibition or they fit to the content I’m working with at the moment.

The connection between the architecture environment and my work: the starting point is very often the architecture. So very often I first want to visit the architecture or at least I want to see floor plans and I would like to know the sizes of the walls for example. While focusing on a particular theme on one side, architecture is on the other side. I’m trying to find a point where these two focal points meet.

I decided to use a Turkish word for my work. The word is “Hakikat”. But I didn't use it in a proper way so to say, because I mirrored it two times. One time vertically and one time horizontally, and I put both words I got next to each other. Together they appear as an abstract black and white pattern. That’s maybe a general theme I very often work with, is the point that a word can become an abstract pattern as well and so I deal a lot with the visitor who has to get in front

of my paintings to get the content of the word for example.

I’m working with different kinds of archives for my work so I do a lot of reading. I do read a lot of art historian books but also novels and also books on history for example and very often I collect single words or phrases or quotes without knowing where to use them. I just archive them in a kind of list. I have different kind of lists for different themes. Whenever I’m invited, my first step is also to go through the lists and make a research in my own list again to develop my knowledge. So there is an archived knowledge and there is a new knowledge I would like to deal with.

One of the different methods of knowledge production is to work in a scientific way. This means research and proof. As an artist, you are more open and free to work in your own interest. It's a little hard to explain, but sometimes you feel that something fits together. For example, content from my personal archive that fits a particular theme but I cannot explain why it fits. Like making aesthetic decisions; but it also requires experience.

Joseph Beuys

(1921 – 1986, Krefeld)

Leonardo da Vinci'nin “Madrid Kodeksi” Kitabı Üzerine Çizimler

Grano-Litografi, Sahne 24

15,5 x 22,8 cm

1975

Drawings after the Codices Madrid of Leonardo da Vinci

Grano-Lithography, Scene 24

15,5 x 22,8 cm

1975

Leonardo da Vinci'nin “Madrid Kodeksi” Kitabı Üzerine Çizimler

Grano-Litografi, Sahne 9

15,5 x 22,8 cm

1975

Drawings after the Codices Madrid of Leonardo da Vinci

Grano-Lithography, Scene 9

15,5 x 22,8 cm

1975

1965 yılında Leonardo da Vinci'nin 1491'den 1505'e kadarki temel icatlarını, çizimlerini ve metinlerini içeren “Codices Madrid” eskizleri yeniden keşfedildi.

Joseph Beuys bu eskiz defterlerini temel alarak kendi eskizlerini tasarladı. Leonardo'nun enerjiler ve doğal güçler için kullandığı semboller yoluyla oluşturduğu peyzaj izlenimlerinden, anatomi çalışmalarındaki çizimlerine eşlik eden şemalardaki kısayollar ve çizgilere kadar, çeşitli motiflerin geleneksel birlikteliğini sürdürmüştür.

In 1965 Leonardo da Vinci's “Codices Madrid” sketchbooks containing essential inventions, illustrations and texts from the central creative period of da Vinci from 1491 to 1505 were rediscovered.

Joseph Beuys has designed his own sketches based on these sketchbooks. He takes up a peculiarity of Leonardo's, namely the seemingly indiscriminate juxtaposition of various motifs, from landscape impression through specific symbols for energies and natural forces, to anatomical studies with written elements and shortcuts in diagrams and scores that accompany the drawings. The graphics correspond to the original size of da Vinci's drawings, which represent an image language.

Anlayış

Kâğıt Üzerine Baskı, Staeck Edisyonu No. 15057
10,5 x 15 cm
1972

Insight

Offset on Cardstock, Edition Staeck Nr. 15057
10,5 x 15 cm
1972

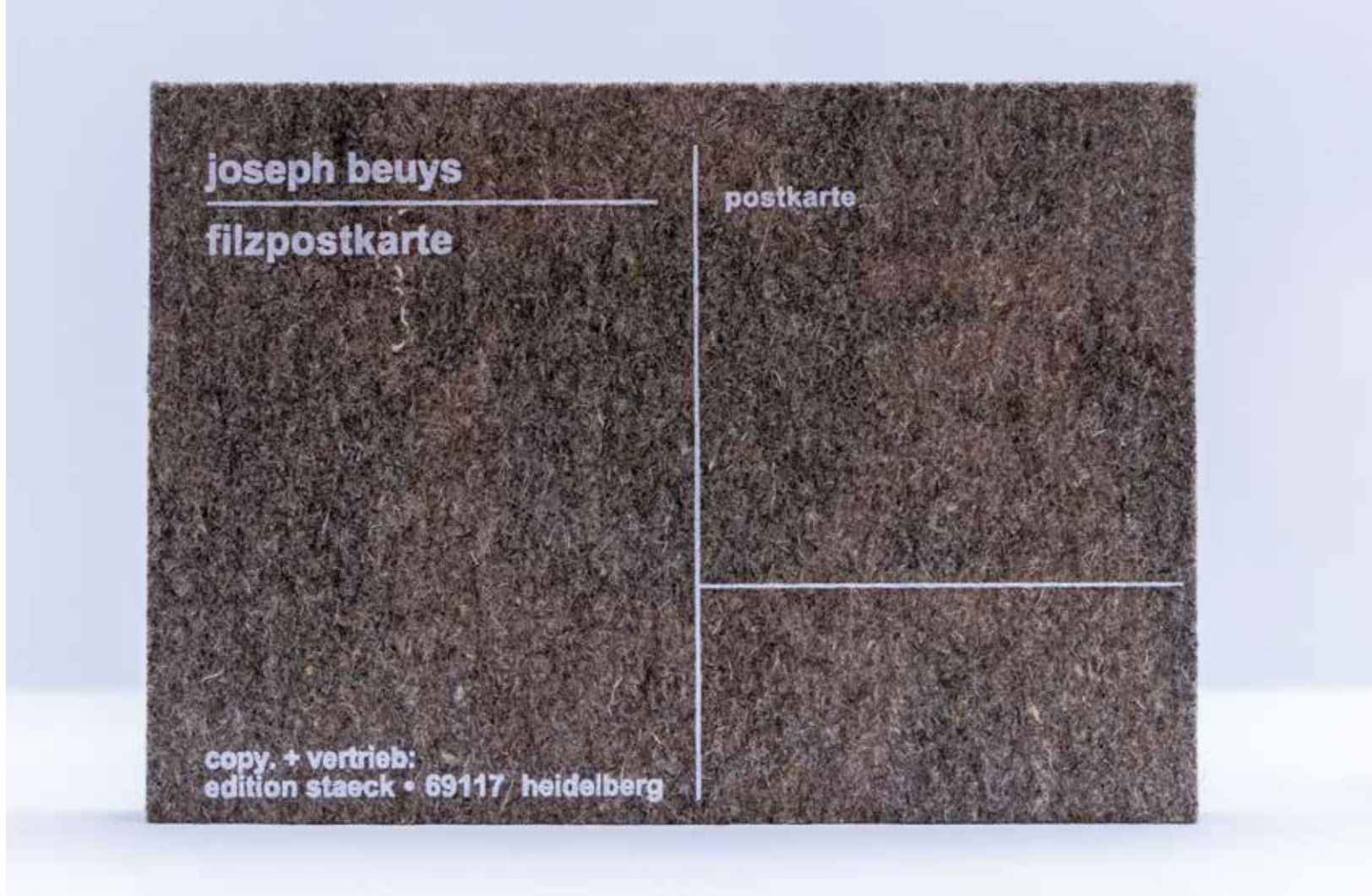

Bu Belge ile Sanattan İstifa Ediyorum

Kâğıt Üzerine Baskı, Staeck Edisyonu, No. 15072
10,5 x 15 cm
1985

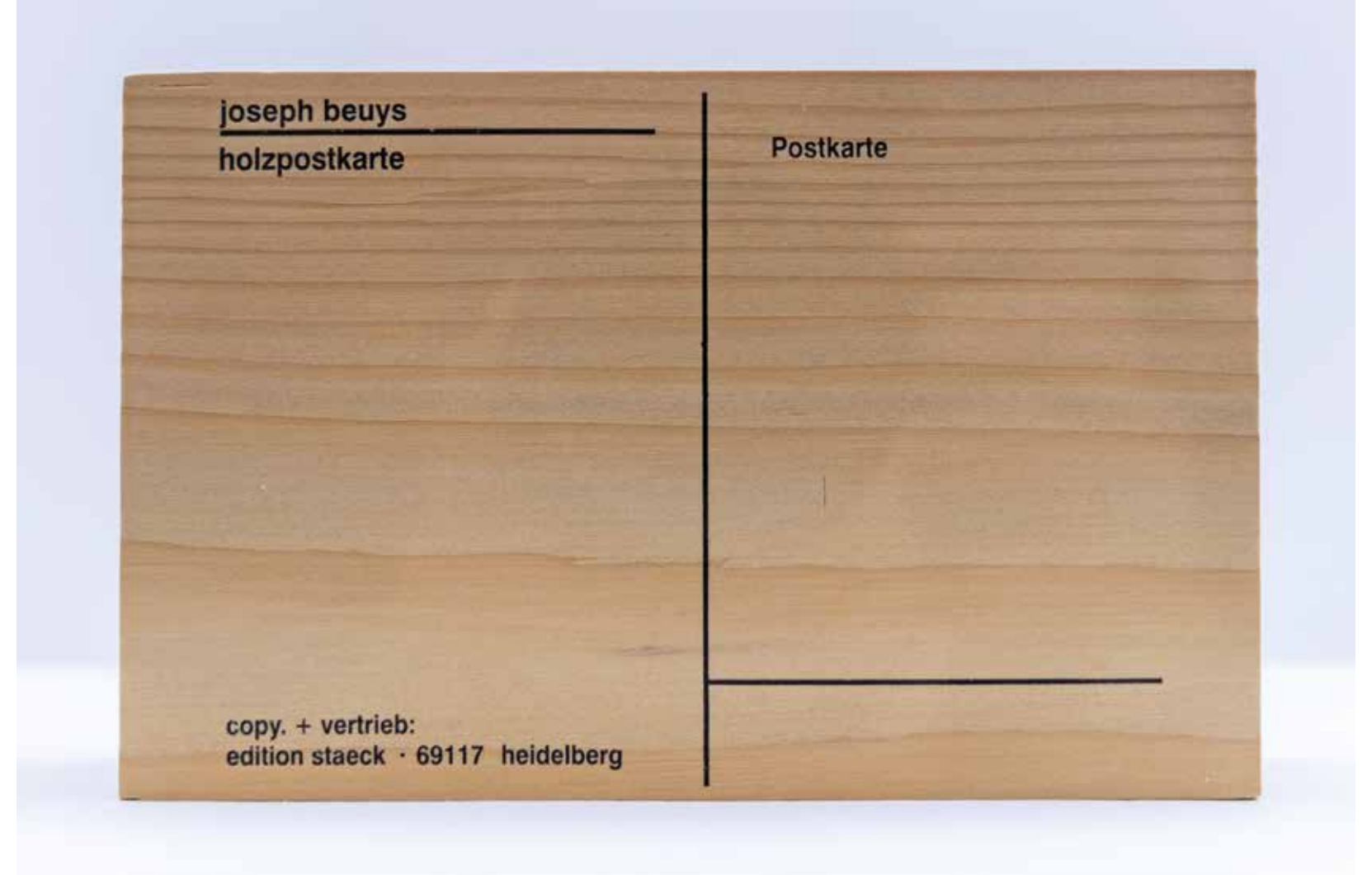
Hiermit trete ich aus der Kunst aus (Hereby I resign from Art)

Offset on Cardstock, Edition Staeck, Nr. 15072
10,5 x 15 cm
1985

Keçe Kartpostal
Keçe Üzerine Serigrafi (Çoklu), Staeck Edisyonu
10,5 x 15 x 0,9 cm
1985

Felt Postcard
Silkscreen on Felt (Multiple), Edition Staeck
10,5 x 15 x 0,9 cm
1985

Ahsap Kartpostal
Çam Ağacı Üzerine Serigrafi (Çoklu), Staeck Edisyonu
10,5 x 15 x 3,3 cm
1974

Wood Postcard
Silkscreen on Pine (Multiple), Edition Staeck,
10,5 x 15 x 3,3 cm
1974

Rudolf Reiber

(1974, Frankfurt, Frankfurt ve Stuttgart'ta yaşıyor ve çalışıyor / Lives and works in Frankfurt and Stuttgart)

Sanat ve Nesnellik

Kitap, 32 sayfa, Ed. 19 + II a.p., 13 x 20 x 1 cm
2010

Art and Objecthood

Book, 32 pages, Ed. 19 + II a.p., 13 x 20 x 1 cm
2010

ABC Sanatı

Kitap, 28 sayfa, Ed. 19 + II AP, 13 x 20 x 1 cm
2010

ABC Art

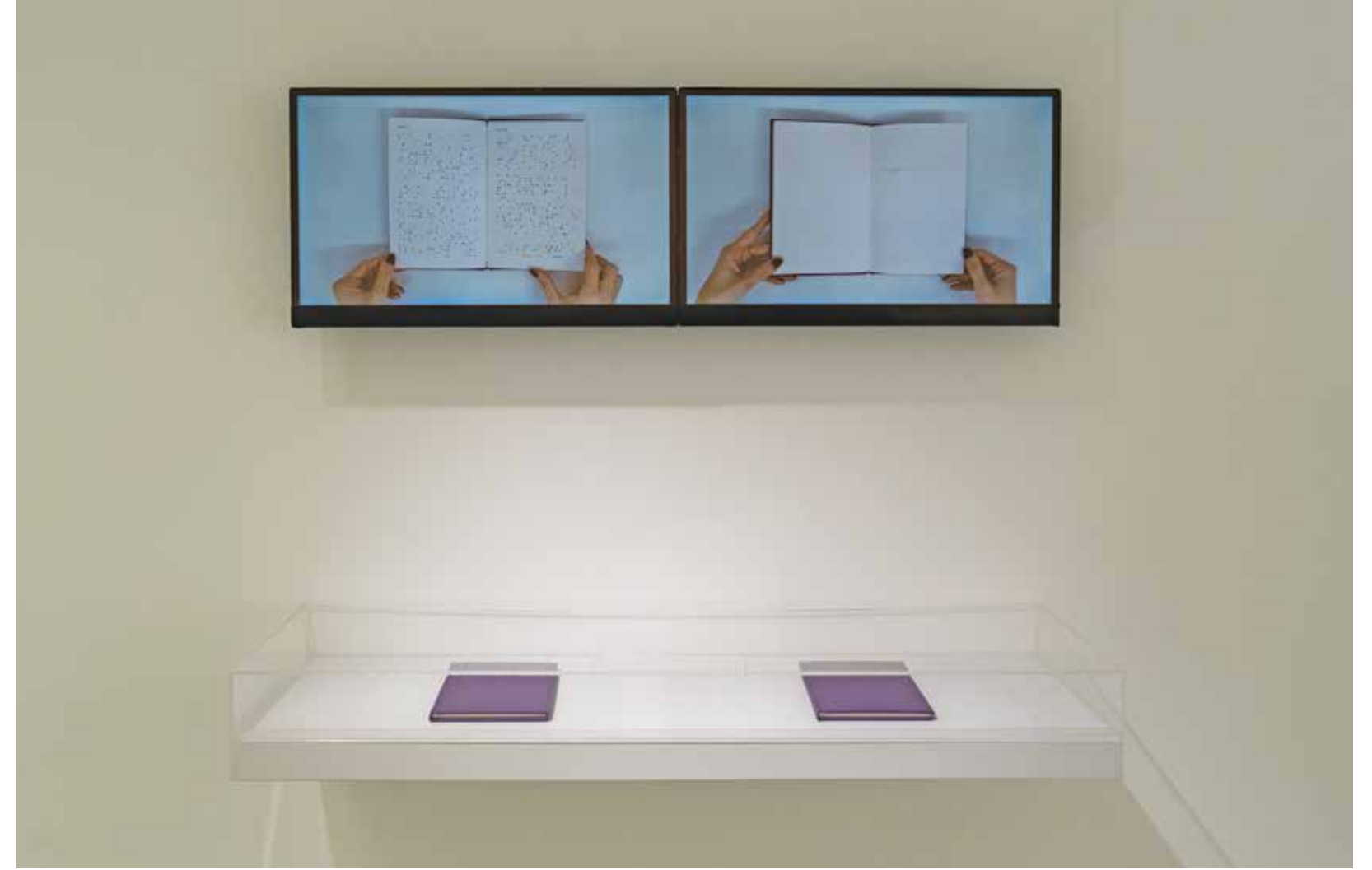
Book, 28 pages, Ed. 19 + II AP, 13 x 20 x 1 cm
2010

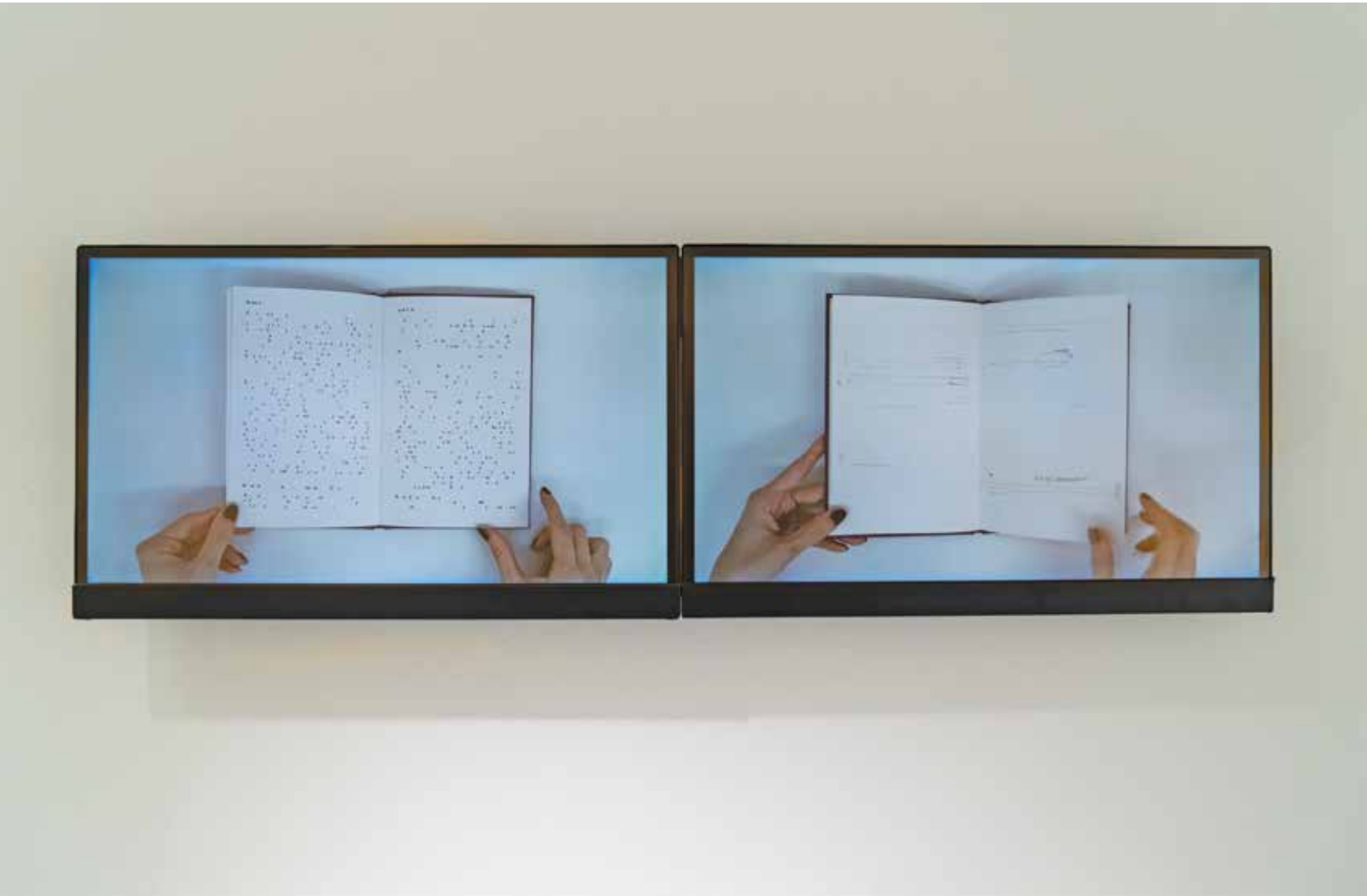
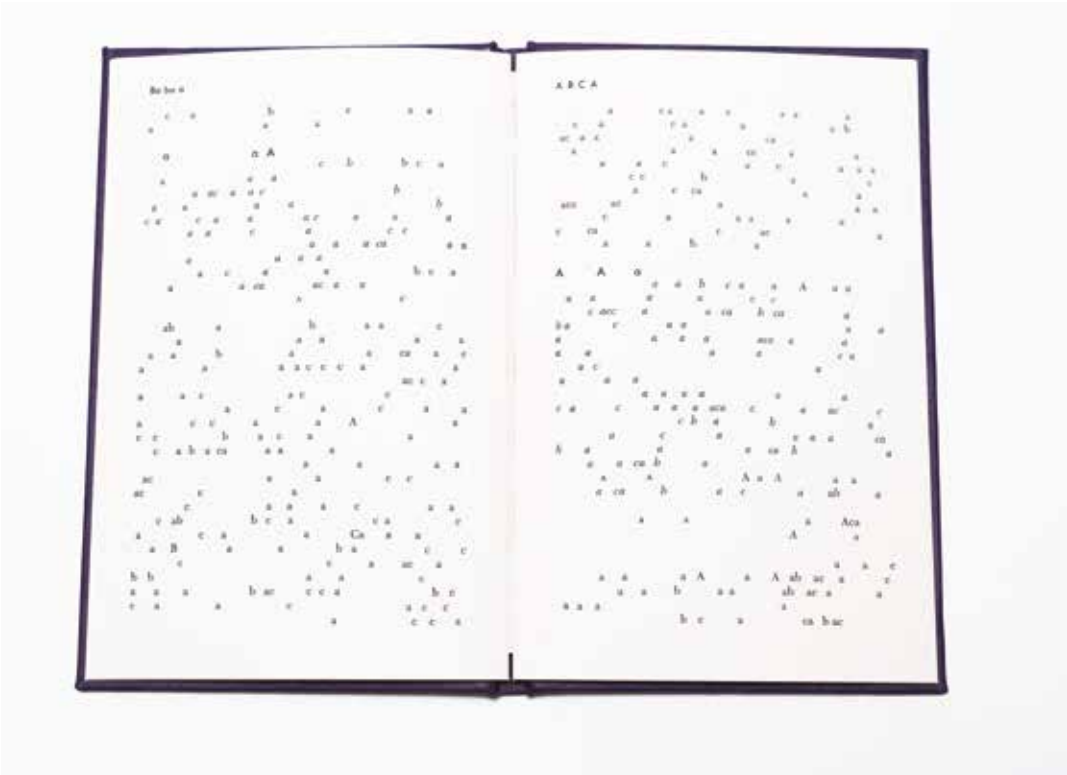
Rudolf Reiber'in çalışması, mevcut görsel kültürümüzün şu anki durumuna ve sanatın gerçeklik inşası ile ilgili bilgi üretimindeki rolüne dair araştırma temelli bir inceleme ile nitelendirilmektedir. Çok çeşitli disiplinleri kullanan ve çalışmalarını Neo-Kavramsal stratejilere dayandıran sanatçı, çoğu zaman ironik bir biçimde sanatın çevremizdeki dünyayı algılama ve anlama biçimimize alternatif görüşler sunma işlevini eleştirel olarak sorgulamaktadır.

Reiber, 2010 yılında, Barbara Rose'un (ABC Art, 1965) ve Michael Fried'ın (Art and Objecthood, 1967) Minimal Sanat'ını teorikleştirilmesinde temel nitelikteki denemelere dayanan iki kitap üretti. Metinleri "A", "B" ve "C" harfleri gibi minimal biçimsel ifadelerle indirgeyerek veya sadece anonim bir okuyucunun altını çizmek için metni tamamen ortadan kaldırarak, informal bilgi anlayışı bağlamında metnin anlamını sorguluyor. Dilin rasyonel yapısını nihilistik bir şekilde yok ederek, sanatçı Minimal Sanat'ın karmaşıklığında metinsel bilginin yetersizliğini vurguluyor.

Rudolf Reiber's work is characterized by a research-based review of the current state of our current visual culture, and the role of art in producing knowledge concerning reality constructions. Using a wide range of disciplines and basing his works on Neo-Conceptual strategies, the artist often ironically, yet critically questions art's function for gaining alternative insights in the way we perceive and understand the world around us.

In 2010, Reiber produced 2 book pieces based on fundamental essays for the theocratization of Minimal Art by Barbara Rose (ABC Art, 1965) and Michael Fried (Art and Objecthood, 1967). Reducing the texts onto minimal formal expressions like the letters "A", "B" and "C" or completely eliminating the text for only showing the underlining of an anonymous reader, he questions the meaning of text in the context of an informal understanding of knowledge. By destroying the rational structure of language, in a nihilistic way, the artist highlights the insufficiency of textual knowledge in the complexity of Minimal Art.

Thomas Baldischwyler

(1974, Lage / Lippe, Hamburg'ta yaşıyor ve çalışıyor / Lives and works in Hamburg)

TBG01

Arthur Boto Conley Müzik Atölyesi Sunar “Trance & Glasses”

12” Vinil (Katlamalı Kapak + 9 Sayfa Kitapçık)

300 Edisyon, değişken ölçüler

2011

TBG01

Arthur Boto Conley’s Music Workshop Presents “Trance & Glasses”

12” Vinyl (In Gatefold-Cover + 9-Page Booklet)

Edition of 300, dimensions Variable

2011

TBG04

Arthur Boto Conley Müzik Atölyesi Sunar “Clifford Trunk”

12” Vinil (Karton Zarf + 12 Sayfa Kitapçık)

300 Edisyon, değişken ölçüler

2011

TBG04

Arthur Boto Conley’s Music Workshop Presents “Clifford Trunk”

12” Vinyl (In 4C-Sleeve + 12-Page Booklet)

Edition of 300, dimensions Variable

2011

Görsel ve ses dalgalarıyla ilgili kolajlar Alman sanatçı Thomas Baldischwyler’in multidisipliner çalışmalarının sadece iki parçasıdır. Pratiğinde geçmişle ilgili bilgileri yeniden değerlendirmek adına sıklıkla gerçek ve düzmece tarihsel olayları kullanmaktadır. Düzenli Delilik’te Baldischwyler’in ağırlıklı olarak etnomüzikolog Arthur Boto Conley’nin araştırmalarıyla ilgi olan kavramsal müzik markası Travel By Goods’tan iki vinil plağını dinlemek mümkündür. Bir plak (Arthur Boto Conley’nin Müzik Atölyesi “Clifford Trunk” / TBG04’ü sunar) 1980’lerin ortasında Düsseldorf’ta iç mimar Clifford Trunk tarafından üretilmiş üç parçanın yeniden yayınlanması gibi görünse de diğer plak (Arthur Boto Conley’nin Müzik Atölyesi “Trance & Glasses”/ TBG01) Conley’nin 1980’lerin başında Hindistan, Bali, Fas ve Haiti’de yaptığı kayıtlarının bir derlemesi şeklinde durmaktadır.

Visual and sonic collages are only two parts of the multidisciplinary oeuvre of German artist Thomas Baldischwyler. In his practice, he often draws on real and made-up historical incidents in order to re-evaluate knowledge about the past. At Regular Insanity, it is possible to listen to two vinyl records from his conceptual music label Travel By Goods which is mainly about the researches of ethnomusicologist Arthur Boto Conley. While one record (Arthur Boto Conley’s Music Workshop presents “Clifford Trunk”/ TBG04) seems to be a reissue of three tracks produced in mid-1980s Düsseldorf by the interior architect Clifford Trunk, the other one (Arthur Boto Conley’s Music Workshop presents “Trance & Glasses” / TBG01) pretends to be a compilation of recordings Conley made in India, Bali, Morocco, and Haiti in the early 1980s.

the fact that this song is now playing in this graveyard of German punk memories is just a coincidence, I suppose." With a smile he looked around and continued: "But my presence here is no coincidence." He told me that the European headquarters of the fashion company Esprit would officially open in Düsseldorf the next day, in a building designed by the Sottsass Associati and for which Clifford Trunk himself had designed the kitchenettes. "Much responsibility, you know what I mean. But this postmodern design is like a very strong drug. You can not take too much. It's like eating only cake." And he explained that after his job was done he preferred to sit alone in the Ratinger Hof while all the others involved were having a pre-party at Checker's. Since he was no local and he came to the "Hot" just because it was "passé", I did

Markus Popp (Oval)

(1958, Almanya / Germany, Berlin'de yaşıyor ve çalışıyor / Lives and works in Berlin)

Popp

Uovooo

43' 26"

2016

94diskont.

Mille Plateaux

1 18' 47"

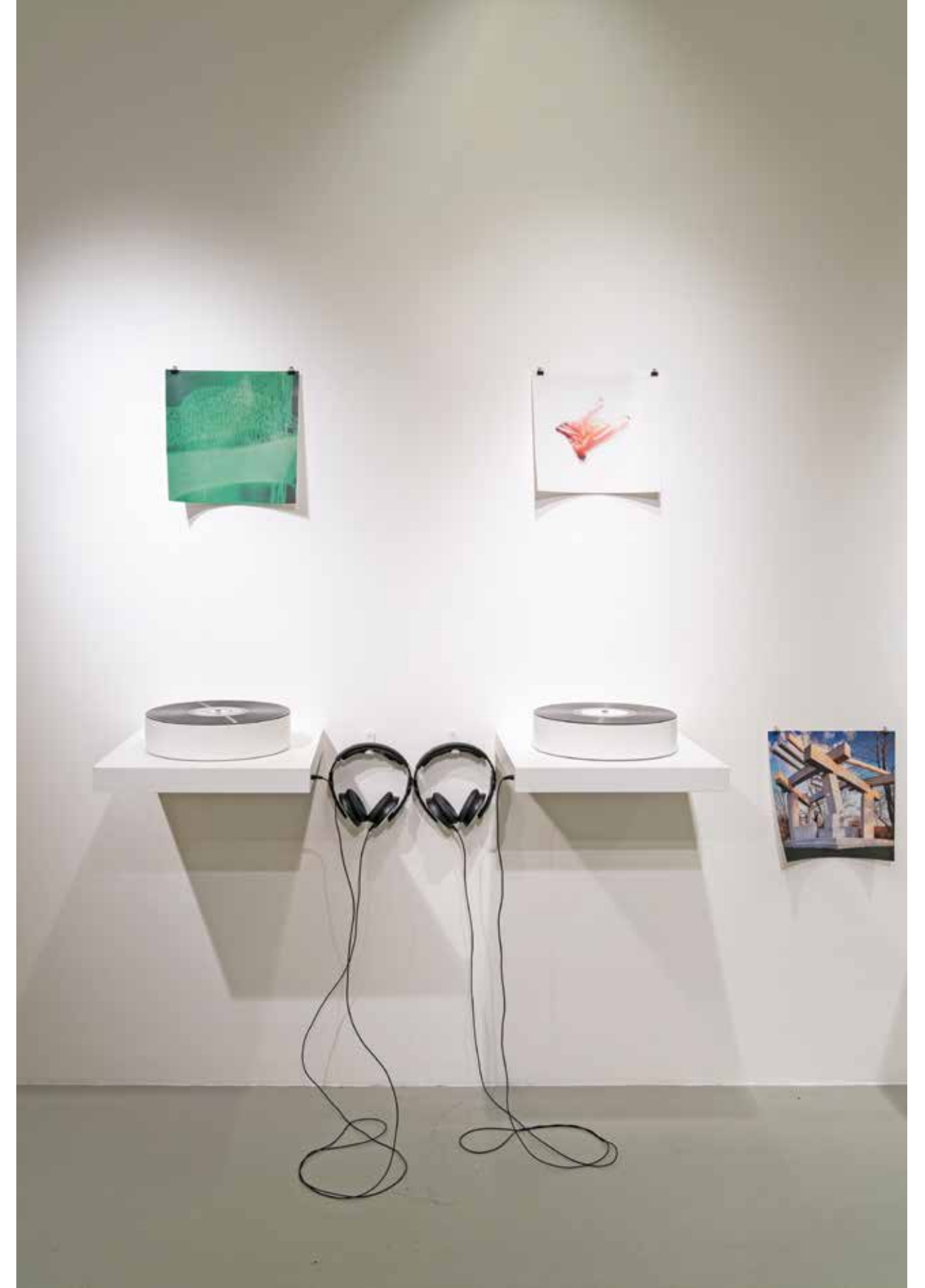
1995

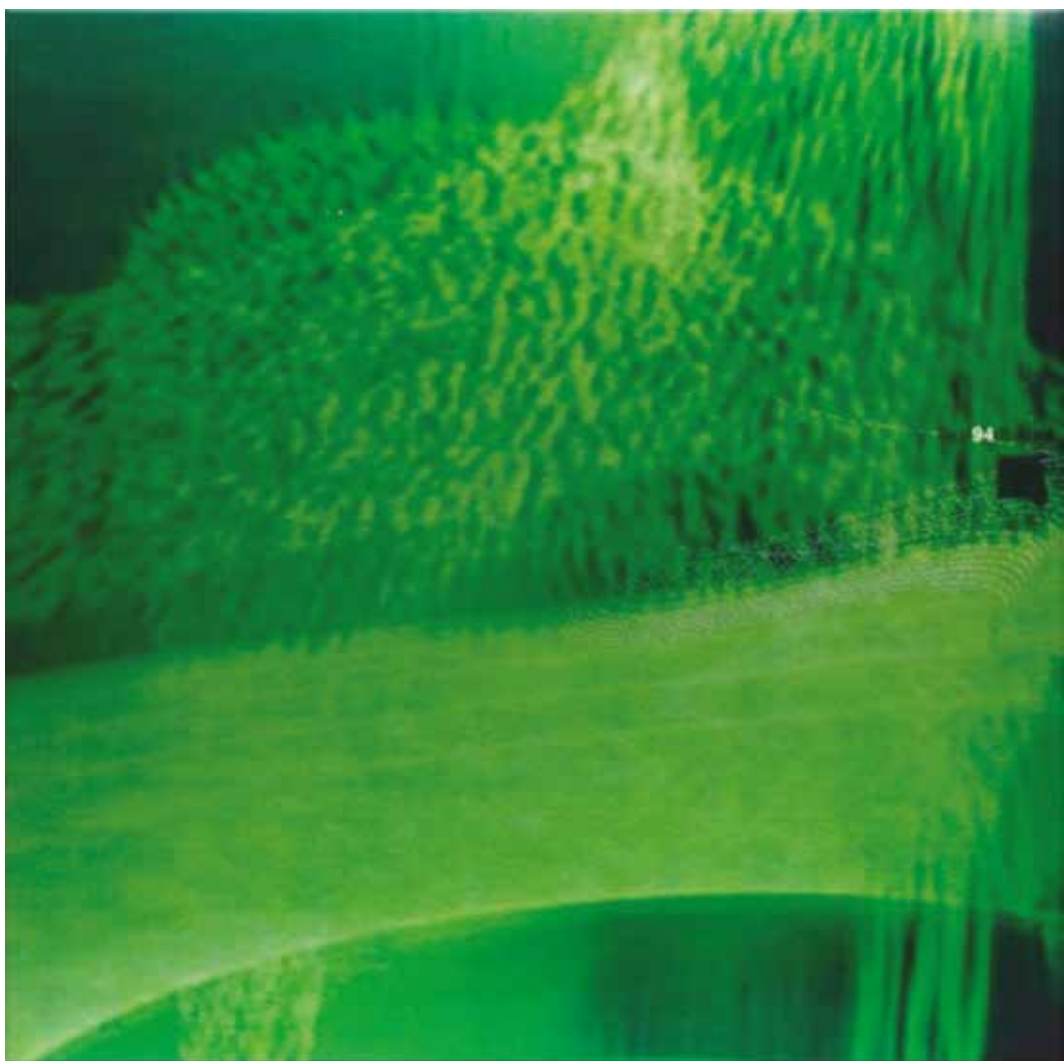
Elektronik müzikte Glitch Hareketi'nin öncülerinden Markus Popp, 1990'lı yıllardan beri Oval ile klasik kompozisyon ve ses kavramlarının ötesine geçen bir müzik üretmek için örnekleme yöntemlerini sektelerle ve hatalarla birleştiriyor. Yasunao Tone gibi Fluxus sanatçılarının yolundan giden Popp, sesin son derece kavramsal olan fikrini popüler müzik alanına entegre etmeyi başarıyor. Kayıtlarında, öncü glitch klasikleri (1990'lar), hafif, hiper gerçek, fütüristik post-rock çerçeveleri (2010'dan sonra) dinleyiciye çekici gelen ses boyutlarıyla birbirlerine karışıyor.

Sergide yer alan iki kayıt 94diskont. ve Popp, Markus Popp'un müziksel gelişiminin başlangıcını ve şu anki durumunu gösteriyor. Dinleyiciyi, kusur ve tesadüfün müzikal bilgiyi oluşturma ve üretmede ayrılmaz bir parça haline geldiği, elektronik glitch müziğin heyecan verici boyutuyla tanıştırıyorlar. 94diskont., Markus Popp'ın kusurlu ritimler ve sesler oluşturmak için fiziksel olarak CD'lere zarar vererek deney yaptığı bir plak olmasına rağmen, Popp, aslında ona bir konsept albüm çalışması olarak başlamıştı. Çalışma, uzun zamandır kaybolan bir müzikal ütopyaya amansız, öforik bir aşk mektubu: Sürekli değişen ve duygusal, iyimser ve görkemli.

Being a pioneer in the field of Glitch-Movement in electronic music, since the 1990s, Markus Popp with Oval combines sampling methods with digital failures and mistakes, in order to produce music that goes beyond the classic notion of composition and sound. Continuing the way of Fluxus artists like Yasunao Tone, Popp manages to integrate a highly conceptual notion of sound into the field of popular music. On his records, trailblazing glitch classics (1990s), delicate, hyper-real, futuristic post-rock vignettes (after 2010) get merged in appealing soundscapes.

The two exhibited records 94diskont. and Popp illustrate the beginning and current state of Markus Popp's musical development and introduce the audience to the exciting dimension of electronical glitch-music, where mistake and coincidence become integral parts of composing and producing musical knowledge. While 94diskont is a record, in which Markus Popp experimented with physically damaging CDs in order to create glitch rhythms and sounds, Popp originally started it as a concept album. It is a relentless, euphoric love letter to a long-lost musical utopia: Kaleidoscopic and soulful, optimistic and grandiose.

Komet

(1941, Çorum, İstanbul'da yaşıyor ve çalışıyor / Lives and works in İstanbul)

Güneşli Bir Egemenlik

Kâğıt Üzerine Baskı

70 x 100 cm

2013

A Sunny Sovereignty

Print on Paper

70 x 100 cm

2013

Tacı Beşiktaş Attı

Kâğıt Üzerine Baskı

70 x 100 cm

2013

Throw in by Beşiktaş

Print on Paper

70 x 100 cm

2013

Geleneksel sanat biçimlerinin ötesine geçerek Türkiye'de çağdaş sanatın ezber bozduğu kilometre taşı niteliğinde olan Komet, 1970'li yıllardan beri baskıcı toplumları sorgulamak ve tutucu bilgi kavramını eleştirmek için alternatif, deneysel sanat yaklaşımlarıyla uğraşmaktadır.

Komet yalnızca resim alanında önde gelen bir figür değil, aynı zamanda çok sayıda şiir kitabının ve sayısız şiirin de yazarıdır. Düzenli Delilik sergisinde Komet, oldukça karmaşık düşünme ve yazma biçimini ortaya çıkaran iki basılı şiir sergiliyor. Yaratıcı kaos ve yansıtıcı anlatım arasında değişiklik gösteren işleri görsel ve dilsel ifadeler arasında değişiyor, dilin resmi ve kuralcı mantığının ötesine geçiyor.

Belonging to the groundbreaking milestones of contemporary art in Turkey by going beyond the traditional forms of painting, since the 1970's Komet is dealing with alternative, experimental art approaches in order to question oppressive societies and to criticize any conservative notion of knowledge.

Komet is not only a leading figure in the field of painting but also the author of numerous poetry books and countless poems. At Regular Insanity exhibition, Komet displays two printed poems, which reveal his highly complex form of thinking and writing. Shifting between creative chaos and reflective order, the works shift between visual and lingual expression, and go beyond the formal and strict logic of language.

Merak Bir

Kitap, Ed. 499/500
32 x 22.3 cm
2013

Curiosity One

Book, Ed. 499/500
32 x 22.3 cm
2013

Merak Bir, 60'lı yıllardan günümüze ressam Komet'in arşivinden notları, günlükleri, şiirleri, mektupları içeren müsveddeleri ve daktiloya çekilmiş metinleri, özel bir tasarımla bir araya getiriyor. Sanatçının sayfa köşelerine, satır aralarına çizdiği desenler, daldığı düşüncelere eşlik eden karalamalar, metinler üzerine el yazısıyla yaptığı düzeltiler, okuru sanatçının iç dünyasının derinliklerine çekiyor, düşünce akışının izinde ilginç bir yolculuğa çıkarıyor.

Curious One collects copies of notes, diaries, poems, letters and typewritten texts from painter Komet's archive from the 60's to the present with a special design. The artist's drawings on the corners of pages, patterns he drew between the lines, the doodles accompanying his thoughts, his handwritten corrections on the texts draw the reader deep into the artist's inner world and take the viewer to an interesting journey on the trail of the artist's flow of thought.

Ressam Çalışıyor

Video
01'46"
2009

The Artist at Work

Video
01'46"
2009

Ressam Çalışıyor videosunda sanatçı kendisini stüdyosunda yeni bir resim üzerinde çalışırken ironik bir şekilde tanıtıyor. Beyaz tuval üzerine beyaz renk kullanan ve bohem ve diva benzeri sanatçılar klişesini besleyen bir davranış sergileyen Komet, sanatçıya yakıştırılan dahi, deli ve zorba figürlerini sorguluyor. En sonunda, bu sahte sahneleme, belgeseli andıran videodaki bariz teatralitesiyle açıkça ortaya çıkıyor.

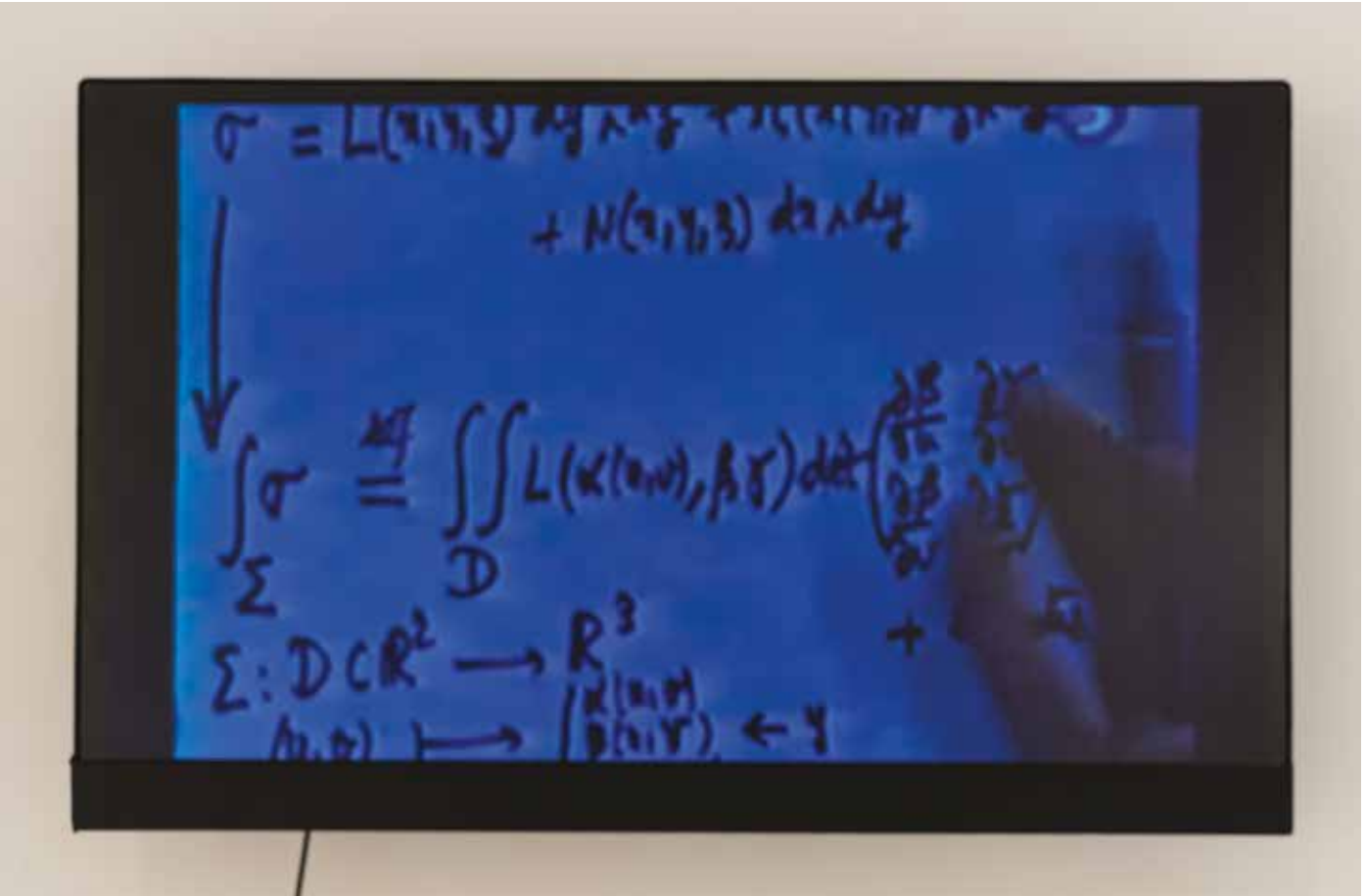
In the video The Artist at Work, the artist ironically presents himself in his studio working on a new painting. Using white color on white canvas and showing a behavior that feeds the cliché of the bohemian and diva-like artist, Komet questions the figure the artist as genius, as mad-man and as tyrant. Though, in the end, the fake staging becomes obvious through the obvious theatricality of the documentary-like video.

Mesele

Video
22'02"
1999

Matter

Video
22'02"
1999

Mesele videosu, bir matematikçinin anonim bir seyirci kitlesine ileri derece cebirle ilgili oldukça karmaşık formülleri anlattığı, amaca uygun bir televizyonu programı olarak anlaşılabilir. Denklemin karmaşıklığı, bilme ve bilmeme, anlama ve anlama arasındaki ilişkiyi ortaya koyuyor. Tıpkı bilinmeyen bir yabancı dil gibi; tüm harfler biliniyor, fakat yine de cümlelerin anlamları çoğu insan için bir gizem olarak kalmaya devam ediyor.

The video Matter can be understood as a ready-made TV-program, where a mathematician explains highly complicated formulas of advanced Math to an anonymous mass. The complexity of the equation reveals the multilayered relation between knowing and not-knowing, understanding and not-understanding. Just like an unknown foreign language; all letters are known, but still the meaning of the sentences remain a mystery to a vast majority of man.

Sanatçı Röportajları / Artist Interviews

Komet

Uzun yıllar önce Paris’te bir gün sabaha karşı uyandım, televizyonu açtım. Baktım bir adam formüller yazıyor yazıyor yazıyor ve sürekli bir şeyler söylüyor. Ben matematik mezunuyum, cebir filan biraz bilirim ama Allah Allah bana çok absürt geldi. Bu bir buçuk saat sürdü. Bu videoda sadece yirmi iki dakikası var. Meşhur bir problemmiş. Sayfalar dolusu birbirini takip eden formüller, bunları nasıl kafasında tutuyordu adam, şaşırdım. Büyük bir delilik, acayip. Sonunda bütün şeylerin hepsi sıfıra geldi. Ve bu benim için önemliydi yani, “iyi ki bunu banda aldım” dedim. 2000 yılında “İdi İdim İdik” sergisinde de sergiledim. Bir de bu videonun daha uzun versiyonu var.

Ben ressamım aynı zamanda, resim yapmaktan zevk alıyorum. Resim bitti deseler de yaptım. Bir kısım resimler daha biçimsel araştırmalara varan, soyuta varan işler, bir de dünyevi, reprezentatif şeyler var. Bunları yaptığım zaman aynı zamanda anti-art, anti-pentür meseleleri vardı, ben de onların içindeydim. Ama sonradan “ben pentür de yapacağım” dedim. Kaşlı, gözlü... Birtakım lekelerle kaş göz koyup figüratif resim yapmaya başladım.

Bir defasında bir televizyon programında beyaz üzerine beyaz renkle çalıştım. Kral çıplak hikâyesine getirdim işi. Onun Şarlo versiyonunu sergiliyoruz. Sonunda “Altın Arayıcısı” filmindeki gibi, hani aynı kulübedeki iri yarı adam açlıktan Şarlo’yu tavuk zannedince onu kovalar ve Şarlo tavuk gibi sesler çıkarır ya, sonunda da onun gibi gülüyorum zaten. Çalışırken asistanım “üstat hiçbir şey göremiyoruz” diyor. Şarlovari bir sesle “ben de bir şey göremiyorum, ancak çok derinleştiğim zaman görebiliyorum” diyorum. Yani kral çıplak hikâyesi.

Absürt meselesi Albert Camus’un meşhur Sisifos efsanesinde belirttiği gibi; absürditeye karşı, yaşama saçmalığına, uyumsuzluğuna karşı insan diyor, fetih diyor, aşk diyor, humor ve fetih diyor. Şimdi ben komik unsurla romantik unsuru birleştiriyorum. Çünkü hüznün verici, çok duygusal bir insanım, ayrıca dünya öyle bir şey, hayat çok acı ayrıca, bir de o tarafı var. Dolayısıyla çokça varlık bilimsel, ontolojik okumalar yaptım, yani benim için çok önemli ontolojik durum, situasyon.

Her yaratım, her şiir bir yalnızlık sonucu. “Merak Bir” kitabı bir obje kitap. Elimde kalmış birkaç bin şiir müsveddelerinin tıpkıbasımı, Dirimart tarafından beş yüz adet basıldı. Contemporary’de onlardan bir lahit yapmıştım hani. Bütün yaratılar yazılar bir yalnızlık içerir, hepsi bir yalnız kalmanın etkisi yani. Bütün bunları o şekilde göstermek istedim. Okumak için yapılmış bir kitap değil.

Küçük yaştan genç yaştan itibaren Türkiye’nin önemli şairleri yakınım oldu. Benden çok yaşlılardan, Dağlarcalardan, Oktay Rifatlardan filan tutun en genç şairlere kadar. Edip Canseverler, Ece Ayhanlar, İlhan Berkler dahil Melih Cevdetler, benim kuşağım, daha da gençler, onların sayesinde, itmesiyle benim şiirlerim kitap haline geldi. O okumak için yapılmış bir kitap değil yani. Ama benim kendi içimi, o kitaba koyduk. Adı da “Merak Bir” çünkü çok meraklıydım. Merak, her şeye karşı bir merak. Artık fazla meraklı değilim. Çeşitli “vérité”ler var, gerçekler. Ama “Hakikat bir tane”. Ama, var mı yok mu onu ben de pek bilmiyorum. Ama hakikat kötü yahu, kötü kokuyor. Son şiir kitabımın ismi de “Hakikat Vesaire”. Bir muammadır gelip gidiyor.

Many years ago in Paris, I woke up early one day and turned on the TV. I watched a man keep writing formulas and keep talking about something. I have a maths degree, so I know some algebra, but it all seemed very absurd to me. This went on for an hour and a half. The video exhibited here features only 22 minutes of it. It turned out to be a very famous problem. Pages and pages of formulas. I was surprised to see that he was able to memorise them. Such insanity. It is bizarre. Then it all came down to zero. That was important for me. “I’m glad,” I said. “I’m glad I taped it.” I showcased this video in the “İdi İdim İdik” exhibition in 2000 as well. This video also has a longer version.

I’m a painter as well. I enjoy painting. I kept painting even though they said that painting was a thing of the past. Some paintings are works of formative studies and abstract, some are down to earth and some are representative. The topics of

anti-art and anti-peinture were being discussed around the world when I did these. I was in the middle of it all. But then I said “I will do peinture myself”. I started to work on figurative painting by adding eyebrows and eyes to some stains.

Once, I worked with the colour white on a white surface for a TV channel. Like the tale of Emperor's New Clothes. We are displaying its Charlie Chaplin version. At the end, I end up laughing like the scene from the movie “Gold Rush” where the large guy chases after Charlie Chaplin because he is hungry and mistakes Charlie Chaplin for a chicken, and Charlie Chaplin makes chicken noises. My assistant says: “Master, we can’t see anything.” And I say, with a voice resembling Charlie Chaplin: “I can’t see anything either, I can only see when I go deeper.” It is the tale of Emperor's New Clothes.

The topic of “absurdity” is, as Albert Camus notes in the famous Sisyphus Tale: human, conquest, love, humour and conquest against the absurdity, the ridiculousness of life and the incompatibility. I combine the humorous and the romantic. I am a deeply emotional person with a sad vibe, but so is the world. Life is bitter, you need to remember that. Therefore I have read a lot of ontological works. The situation is a very important case of ontology for me.

Every creation, every poem is a result of loneliness. The book titled “Merak Bir” (Curiosity One) is an object book. It is the exact copy print of a few thousand poetry drafts I had in my possession. 500 copies were printed by Dirimart. I built a sarcophagus out of them at Contemporary Istanbul. All creations and writings involve loneliness. It is all an effect of loneliness. I wanted to show them in that way. That book is not for reading.

From early on in my life, all prominent poets in Turkey have been friends of mine. From Dağlarca, Oktay Rifat, poets much older than me to the youngest poets. Edip Cansever, Ece Ayhan, İlhan Berk and Melih Cevdet, my generation, as well as younger poets... It was them that made it possible for my poetry to be printed. So, that book is not for reading. I poured my soul into that book. I called it “Merak Bir” (Curiosity One) because I was very curious. Curiosity, curious for everything. I’m not that curious anymore. There are certain “vérité”, facts. But “The truth is one.” However, I’m not sure if it exists at all. The truth is bad though, it smells bad. The name of my last poetry book is “Hakikat Vesaire” (Truth Etc.). There is an uncertainty about it.

Yeşim Uzunöz

(1986, İstanbul, İstanbul'da yaşıyor ve çalışıyor / Lives and works in İstanbul)

Mesaj İstekleri

3 Adet Dijital Baskı, Özel Yapım, Her Biri 14 x 21 cm
2018

Message Requests

3 Digital Prints, Special Production, Each 14 x 21 cm
2018

Çalışma “Sosyal Medya’da Kadın Olmak” başlığı altında sosyal medyanın en sık kullanılan mecralarından biri olan Facebook yoluyla kadına yönelik sanal tacizi irdelemeyi hedefler. Bu proje sosyal medyada kadına taciz konusunu ele alırken, öte yandan da farklı kimliklerin kullandığı 'dil' ile toplum yapısının yansımalarını da inceler.

The work under the title of “Being a Woman in Social Media” aims to examine virtual harassment towards women through Facebook, which is one of the most commonly used channels of social media. While this project deals with harassment towards women on social media, it also examines reflections of social structure and ‘language’ used by different identities.

027 015 203146 191 708

naber

13.11.2015 17.03

Merhaba
Tansalmmi
(gülümseme emoji)

Merhaba
Tansalmi

17.05.2018 18.5

Slm canım cöktalisin
Harikasin canım guzlsisin
Gözlerin çokguzlitalim

14.04.2014 21.27

merhaba
dostluğunuza talibiz efendim...
slm ve sevgi.

20.04.2018 13.22

Yıldızlar güzeliğin görse kiskanır
gökyüzünden kayar

07.04.2015 01.29

Selam
Seni gördüğümde beri
aklımdan çıkmıyorsun

13.05.2018 12.08

(beğeni işareti)
(kırmızı gül fotoğrafı)

26.05.2018 14.25

photosz ettiysem özdeşim
herkese yazarım bir
im diye
kısır

Sanatçı Röportajları

Yeşim Uzunöz

Sanat ve Tasarım Fakültesi, İletişim Tasarımı ve Sanat Yönetimi mezunuyum. Üretimlerimi kavramsal metinler üzerinden gerçekleştiriyorum. Hangi materyal fikrime uygunsa onun üzerinden üretimim gerçekleşiyor. Örneğin bu malzeme bir kitap, kâğıt, seramik, video olabiliyor. Malzeme konusunda kendime bir sınırlama koymuyorum. Farklı disiplinleri kullanma eğilimimi etkileyen en önemli faktör ise fikir. Toplumsal cinsiyet, kimlik ve toplumsal, politik, sosyokültürel koşullar üzerine kadın temalı işler üretiyorum. Üretimlerim kişisel bir noktadan yola çıkarak toplumsal bir boyut kazanıyor. Biriktirmeye dayalı, izleyiciyi kimi zaman işin içerisine dâhil ederek kimi zaman da işle temas halinde olmalarını sağlayıp sorular sormayı hedefleyerek gerçekleştiriyorum.

Yaklaşık beş yılımı alan “Mesaj İstekleri” isimli işim “Sosyal Medya’da Kadın Olmak” başlığı altında sanal tacizi irdeliyor. Bu iş Facebook üzerinden bana gelen bir mesajla başladı. Facebook’ ta tanımadığınız kişilerden gelen mesajlar “Diğer” bölümüne iletilir. Sosyal medya mecralarından en sık kullanılan platformlarından biri Facebook olduğu için profilimde açık bir çağrı yaptım ve kadınlara tanımadıkları erkeklerden gelen mesajları biriktirmeye başladım. Gelen mesajları incelerken aralarında benzerlikler ve farklılıklar olduğunu fark ettim. Birbirinden farklı kimliklerin kullandıkları ortak bir ‘dil’ vardı. Kadınlara gönderilmiş olan bu mesajları üç farklı renkte hazırlanan kitaplardan oluşan bir yerleştirme ile sergileme kararı aldım.

Sarı kitap; lakayt bir dil kullanarak sanki karşısındaki kadını tanıyormuş gibi davranan kişilerden gelen mesajlardan oluşuyor. Pembe kitap; tanışma amacı güden, duygusal, romantik, emojiiler kullanan kişilerden gelen mesajlardan oluşuyor. Kırmızı kitap ise seksist, küfürlü bir dil kullanan, cinsellik üzerinden iletişime geçen kişilerden gelen mesajlardan oluşuyor. İzleyiciye mesajları sarı, pembe ve kırmızı renklerini kullanarak sunmayı tercih ettim.

Odak noktam mesajlar olduğu için tam bir sayı veremeyeceğim, ama kimi kadından beş mesaj, kiminden on mesaj, kiminden tek bir mesaj geldi. Önce kendi arkadaş çevremden ve profilimde kayıtlı olan kadınlardan mesajlar gelmeye başladı. Daha sonra o kadın kendi çevresinde tanıdığı başka kadınlara söyledi. O yüzden net bir sayı vermem mümkün değil.

Bu gibi mesaj paylaşımları yapılan bir takım sanal platformlar var ama onlarda alıcı ve göndericinin kim olduğunu bilmiyorsunuz. Sahte de olabilir gerçek de. Benim önceliğim, mesajların gerçek kişilerden gelmiş olmasıydı. Çünkü bu şekilde çalışmam hakikati gösterecekti. Bu yüzden beş yıl kadar zamanımı aldı. Düzenli Delilik sergisinin metninin benim işimle ilişkisi tam anlamıyla bu aslında; bilginin sonucu ve cevaptan ziyade soru sormanın ve sorgulatmanın önemi.

İşimde bir çıktı, sonuç, gerçek ve hakikat var. ‘Mesaj İstekleri’ ile altını çizmiş olduğum konu açık ve net olsa da asıl amacım sorular sormak ve sorgulatmak. Bu çok önemli. İzleyicinin bu mesajlardan oluşan kitaplarda hem alıcı hem gönderen olma hali söz konusu ve bu sayede bir yüzleşme ile karşı karşıya kalıyor. Ayrıca serginin üzerinde durduğu diğer konulardan biri “kimlik” meselesi. Sanal tacizi ele alırken, öte yandan farklı kimliklerin, toplum yapısının yansımalarını da inceliyorum.

Artist Interviews

Yeşim Uzunöz

I was graduated from the department of Communication Design and Art Management of Faculty of Art and Design. I am working through conceptual texts. I work with whichever material suits my idea. For example, this material can be a book, paper, ceramic, or a video. I'm not limiting myself with a specific material. The idea is the most important factor affecting my tendency to use different disciplines. I produce women-themed works focused on gender, identity and social, political and sociocultural conditions. My works gain a social dimension by starting from the personal. Based on collecting, I sometimes aim to involve the audience in the work and sometimes ask them to be in contact with the work.

My work named “Message Requests”, which took me nearly five years, examines virtual harassment under the title of "Being a Woman in Social Media". It all started with a message that came to me via Facebook. Messages from people who are not between your contacts on Facebook are forwarded to the “Other” tab. Because Facebook was one of the most frequently used platforms of social media, I made an open call on my profile and started collecting messages from women who received messages from men that they did not recognize. While examining the messages, I noticed that there were some similarities and differences between them. There was a common "language” used by different identities. I decided to display these messages with an installation consisting of books prepared in three different colors.

The Yellow Book consists of messages from people who act as if they know the female receiver by using a careless language. The Pink Book consists of messages from people who intend on meeting, get emotional, romantic, and use emojis. The Red Book is composed of messages from people who use sexist, abusive language and communicate through sexuality. I chose to present the messages to the audience using yellow, pink and red.

Since my aim was on messages, I cannot demonstrate an exact number, however, I have received five messages from some women, ten messages from some other or one. First, I started to receive messages from my friends and from women registered in my profile. Then they told other women that were their acquaintances. So, it is impossible for me to present a clear number.

There are several virtual platforms like these ones, however, they keep the sender and the recipient anonymous. So, these messages can either be fake or real. My priority was to use messages that were sent by real people so that my work would reflect the truth. It took me about five years. This is exactly how the text of Regular Insanity exhibition relates to my work; the importance of knowledge, asking and questioning rather than answering and the result.

There is an outcome, a result, a truth and a reality to my work. Although the subject that I have emphasized with the title “Message Requests” is clear, my main aim is to ask questions and to make people question. This is really important. In these books, the audience is both a recipient and a sender, and thus faces a confrontation. Also, one of the other issues that the exhibition focuses on is the “identity” issue. While dealing with virtual harassment, on the other hand, I examine different identities and reflections of social structure.

Basim Magdy

(1977, Assiut, Basel ve Kahire’de yaşıyor ve çalışıyor / Lives and works in Basel and Cairo)

Yeni Asit

Full HD’ye çevrilmiş Super 16 mm film ve bilgisayarla yaratılmış metin mesajları

14’18”

2019

.artSümer izniyle

New Acid

Super 16 mm and computer generated text messages transferred to Full HD

14’18”

2019

Courtesy of .artSümer

Açık tarihsel soruşturmalar ya da politik referanslamalar dışında kalan ikonik imgelere ve objelere duyulan ilgiye dayanan bir pratik ile Basim Magdy'nin çalışması; bu türden sembollerin sosyal çıkarımlarıyla, zaman içerisinde nasıl bir değişim gösterdikleriyle ve içeriklerin efsanevi, tuhaf kültürel yorumlamalar ve rastlaşmalar sentezine dönüşmesi ile ilgilenmektedir.

Yeni Asit’te birçok hayvan kısa mesaj yoluyla sohbet eder. Sıradan, anlamı olmayan sözcük alışverişleri arasında boşluklar, çatışmalar ve rekabet ortaya çıkar. Yansıtılmış fiziksel görünüşleri, belirsizlik ve şüphenin hüküm sürdüğü bir reality show içinde hapsedikleri izlenimini uyandırır. Sosyal medya kaynaklı güvensizlikler ve gerçeklerden kaçış, en azından bazılarının bot olmadığını kanıtlar. Bencilliği, öz-sevgiyi ve öz-yıkımı sorgularken "banal" güneş gözlüklerini takmış "çirkin"ler gelirler. Gelenek ırkçılığın yakın dostu mudur? Peki nostalji ve ulusçuluğa ne demeli? Nefret ettikleri şeye mi dönüştüler? İnsana? Sansüre uğramış bir grup halka kuyruklu lemurun liderliğindeki kaçış denemesi ön plana çıkar. Bir zürafa neden buranın baştan beri bir cehennem olduğunu sonunda anlar.

With a practice grounded in an interest in iconic images and objects outside of explicit historical investigation or political referencing, Basim Magdy’s work concerns itself with the social implications of such symbols, and how they transform over time and in changing contexts into a mix of legend and bizarre cultural constructions and encounters.

In New Acid (2019) a large group of animals have a conversation through text messages. In between ordinary, meaningless word exchanges; gaps, conflicts and competition arise. Their mirrored physical appearances give the impression that they are trapped in a reality show where uncertainty and doubt prevail. Social media related insecurity and escaping the reality prove that at least some of them are not bots. While selfishness, self-love and self-destruction is being questioned, “ugly faces” with their “cheesy” sunglasses appear. Is the tradition a good friend to racism? Or what about the nostalgia and nationalism? Have they turned into what they hated? Into humans? The escape attempt led by a group of censored ring-tailed lemurs comes into the prominence. A giraffe finally realizes why this place has been hell from the very beginning.

**Her Şeyin Koca Bir Cam Kubbenin
Altında Gerçekleştiğine Yemin Etti**

“Her İnce Jest” Serisi

C-Print baskı ve gümüş yazı 2 ed. + 1 ap

52 x 45 cm

2012

He Swore It All Took Place Under A Giant Glass Dome

“Every Subtle Gesture” Series

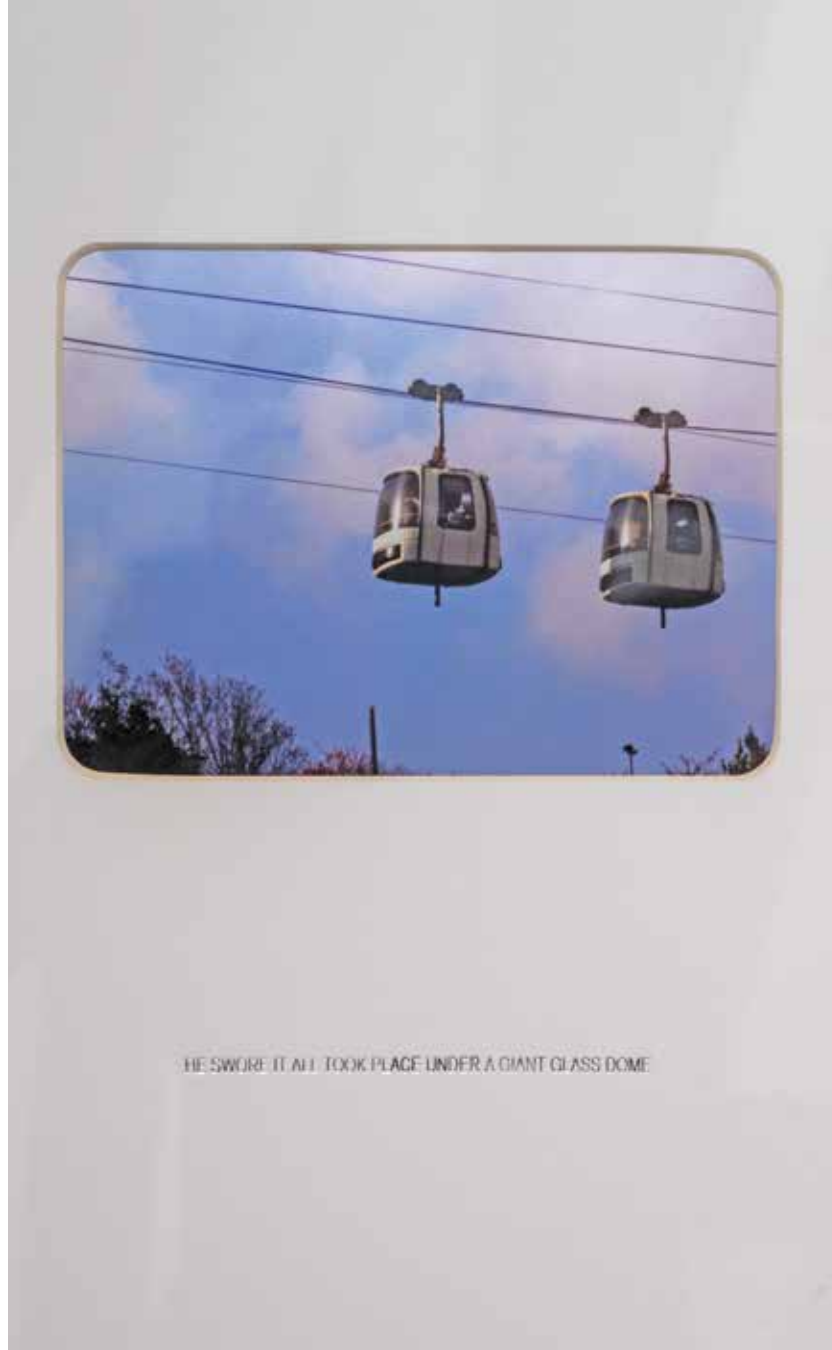
C-Print and silver text 2 ed. + 1 ap

52 x 45 cm

2012

“Her İnce Jest”, sanatçının 1998 yılından itibaren topladığı kişisel fotoğraflarından yola çıkan bir fotoğraf ve metin dizisidir. Bu çalışmanın özünde yakında olması beklenen bir kıyametin sürüp giden hissiyatı vardır. Eserlerde kullanılan açıklamaların bazılarında yer alan o, ben, biz ve onlar gibi zamirler, anonim bir şekilde toplumun belirli üyelerine atıfta bulunmaktadır. Diğer açıklamalar ise daha soyut ve duygusaldır. Seri, geleneksel bilgi üretimi ve bilgi arabuluculuğu kavramlarının ötesine geçmek için metin ve imge dünyalarını çarpıştırmaktadır.

“Every Subtle Gesture” is a photo and text series that is based on personal photographs that the artist has been collecting since 1998. At the core of this work is the lingering sense of an impending apocalypse. Some of the captions include pronouns like he, she, I, we, and they to anonymously refer to particular members of this society. A few of the other captions are more abstract and emotional. The series clashes the worlds of text and image in order to go beyond a traditional notion of knowledge production and knowledge mediation.

**Unutkanlık Hiçbir Zaman
Detaylardan Başka Bir Yerde Yaşamadı**

“Her İnce Jest” Serisi

C-Print baskı ve gümüş yazı 2 ed. + 1 ap

52 x 45 cm

2012

**Forgetfulness Never Dwelled Anywhere
But In The Details**

“Every Subtle Gesture” Series

C-Print and silver text 2 ed. + 1 ap

52 x 45 cm

2012

Basim Magdy'nin imaj ve metin birlikteliği ile oluşan “Someone Tried to Lock Up Time” serisinden fotoğrafları, sanatçının tarihi olayları referans alıp kurgusal bir dille yeniden yazma çabasını ortaya koyuyor. Magdy var olan doneler üzerinden yeni hikayeler yaratıyor, tarihsel olayların görünürde döngüsel olarak tekrar etse de yeni jenerasyonlar için yeniden düzenlendiğini düşünüyor.

The photographs from Basim Magdy's “Someone Tried to Lock Up Time” series which are formed by the collocation of image and text, reveal the artist's effort to rewrite by taking the historical events as references in a fictional language. Magdy creates new stories over the datas that already exist, thinks that even though historical events repeat cyclically, they are rearranged for the new generations.

Biri Zamanı Hapsetmeyi Denedi (S Kuşağı)

4 adet Fujiflex metalik materyal üzerine kimyasallarla bozulmuş slayttan C-Print baskı, 3 ed.+ 1 ap
Her biri 45x67 cm / 45x45 cm
2018

Someone Tried to Lock Up Time (Generation S)

4 C-Prints from chemically-altered slides on Fujiflex metallic material, 3 ed.+ 1 ap
Each 45x67 cm / 45x45 cm
2018

Basim Magdy'nin imaj ve metin birlikteliği ile oluşan "Someone Tried to Lock Up Time" serisinden fotoğrafları, sanatçının tarihi olayları referans alıp kurgusal bir dille yeniden yazma çabasını ortaya koyuyor. Magdy var olan doneler üzerinden yeni hikayeler yaratıyor, tarihsel olayların görünürde döngüsel olarak tekrar etse de yeni jenerasyonlar için yeniden düzenlendiğini düşünüyor.

The photographs from Basim Magdy's "Someone Tried to Lock Up Time" series which are formed by the collocation of image and text, reveal the artist's effort to rewrite by taking the historical events as references in a fictional language. Magdy creates new stories over the datas that already exist, thinks that even though historical events repeat cyclically, they are rearranged for the new generations.

Serhat Kiraz

(1954, İstanbul, İstanbul'da yaşıyor ve çalışıyor / Lives and works in İstanbul)

İsimsiz

C-print Fotoğraf
100 x 210 cm
2000

Untitled

C- print Photography
100 x 210 cm
2000

İsimsiz

Ahşap Şakül
10 x 10 x 100 cm
2000

Untitled

Wooden Plumb
10 x 10 x 100 cm
2000

1970'lerin sonlarından bu yana Serhat Kiraz, geniş bir disiplin yelpazesinde gerçeklik yapılarının anlaşılmasını, denetlenmesini ve güvenilirliğini eleştirel bir gözle incelemektedir. Yazıdan resme, aynı zamanda objelere, fotoğrafçılığa ve yerleştirmeye uzanan külliyatıyla algı kavramımızı görsel kültürümüz ve onun felsefi boyutları bağlamında analiz ediyor.

Düzenli Delilik'te Kiraz, milenyumun başlamasından hemen sonra tamamladığı kapsamlı bir diziden fotoğraf temelli çalışmasının yanı sıra bir de nesne temelli parça sunmaktadır. Sarkaç veya şakül gibi ölçü nesnelerini gökyüzünün veya denizin evrensel görüntüleriyle birleştiren sanatçı, evreni anlamak bağlamında kültürel kodların ve doğal unsurların birbirleriyle olan ilişkisini sorgulamak adına rasyonel simgeleri şiirsel referanslarla çarpıştırmaktadır.

Since the late 1970's, Serhat Kiraz critically reviews the understanding, mensuration and credibility of reality constructions through a wide range of disciplines. From writing to painting, as well as from objects, and photography to installation, his oeuvre analyzes our notion of perception in the context of our visual culture and its philosophical dimensions.

In Regular Insanity, Kiraz presents one object-based piece besides one photo-based work from an extensive series that he had completed right after the turn of the Millennium. Combining measurement items like pendulum or scales with universal images of the sky or the sea, the artist clashes rational icons with poetical references in order to question the interrelation of cultural codes and natural elements in the context of understanding the world.

Sanatçı Röportajları

Serhat Kiraz

Mimariyle veya etrafınızla ilgilendiğiniz zaman her şey bir çeşit ölçüm yani geometri olarak karşınıza çıkmaya başlıyor. Geometriye bağlı oranlar, orantılar, sayılar, her şey ona bağlı. Pythagoras “Evrende her şey sayıdır” der. Bu anlamda baktığımızda her şey onlara bağlı, ama bazen altyapıda bazen üstyapıda yer alıyorlar. Mesela Rönesans resminde ve Mimar Sinan’ın mimarisinde geometri altyapıda yer alıyor, üzerine düşündüğümüz zaman fark ediyoruz. Zamanla geometri mesela Konstrüktivistler’in ve Modrian’ın eserlerinde üst yapı olarak çıkmaya başlıyor. Üstteki görüntü yani figüratif yapı ortadan kalkıyor.

Evrende değişmeyen şeyler var, bir de değişkenler var. Değişmezleri bulursak, değişkenleri fark ederiz veya değişmeyecek sınırını bulabiliriz. Benim ilgilendiğim sınırlar oradan kaynaklanıyor. Yani onları araştırmaktan kaynaklanıyor. Bir sanat çalışması ne kadar uzar? Müzikte buna varyasyonlar diyorlar, peki resimde bu varyasyon mu oluyor? Yoksa bu onun tekrarı mı oluyor? Veya üretimi mi oluyor? Hakikaten bir araştırma mı yoksa piyasaya karşı bir üretim mi? Yani bunun yapıtlarda sonradan aranması gerekiyor. Eğer sanat yaratı anında varsa, o zaman yaratı anında olmuş bitmiş oluyor. Ondan sonra onun üretilmesi, üstüne yeni şeyler koyulması gerekiyor. Zaten sanat tarihi de aslında üstüne yeni şeyler, yeni düşünceler, yeni fikirler, yeni yapılar koymaya başladığınız zaman oluşmaya başlıyor.

Bu sergide yer alan iki parça Essen’de Kulturwissenschaftliches Institut’de yaptığım bir serginin iki parçası. O sergide bu parçaları bir cümlelerin kelimeleri olarak kullanmıştım. Burada sadece ikisi kopartılmış olarak yer alıyor. Farklı farklı nesnelerden, farklı farklı cümleler kurabiliyorum. Zaten benim sergilerim de o cümlelerin okunmasıdır, ama burada sözle değil de görüntüyle okuruz çünkü bazı şeyler söze dökülmüyor. Benim sanatı bu şekilde yapıyor olmamın nedeni de o, bazı şeyler resimle de anlatılmıyor. Başka şeyler gerekiyor veya nesnenin kendisi onun resminden daha iyi anlatıyor. O zaman resmi yapmaya gerek kalmıyor. Mesela onun için her yapının, her düşüncenin kendi formunu bulması gerekiyor.

Biz ancak evreni anladığımız sürece hakikati aramaya başlayabiliriz diye düşünüyorum. Bunun da yolu bilimden geçiyor. Wittgenstein şöyle diyor: “Eğer bir şeyi soru haline getirebilirseniz onun cevabı da vardır”. Şimdi doğaya baktığımızda, aslında bilim tarihi dediğimiz şey bunların soru haline getirilmesinden kaynaklanıyor. Mesela Aristoteles eğer aynı zamanda bir direğin gölgesi varken niye kuyunun içindeki su parlıyor diye düşünüp de onun gölgesini ölçüp baktığı zaman dünyanın yuvarlak olduğunu ileri sürüyor. Mesela bu gerçek ve hakikat de aslında Platon ve Aristo’ya dayalı. Aslında Sokrates’in öldürülmesine dayalı. Eğer Sokrates öldürülmeseydi belki de bu konular tartışılmıyor olabilirdi. Sokrates öldürüldükten sonra, Sofistlerin birtakım söylemleri sonucunda, bunları öldüren sistemden intikam almak için Aristo gerçeklerin öğrenilmesi gerektiğini ileri sürüyor. Gerçekleri öğrenebilirsiniz, yani bu ölçülebilir, tasarlanabilir olanın anlaşılmasından kaynaklanıyor. Platon ise bunun ötesinde hakikatler vardır diyor. Bu hakikatleri öğrendiğiniz zaman bunlara ulaşabilirsiniz diyor. Raphael her ikisini de Atina mektebinde resmediyor. Aristo orada yeri gösteriyor -ki mesela Aristo’yu temsil eden Michelangelo aslında Aristocu düşünceye sahip- halbuki Platon’u temsil eden Leonardo gökyüzünü gösteriyor, demek ki o da aslında Platoncu bir düşünceye sahip.

Almanya’da üniversitenin kapısında şöyle bir şey yazıyor: “Burada üniversitede gerçekleri öğreneceksiniz”. Yani yapılmış, gerçekleşmiş, elle, vücutla tutulabilir, düşüncesi tamamlanmış, nasıl yapılabileceğini anlatan bir yapıya bürünüyor. O gerçekleri oluşturuyor, onun üstünde yeni bileşimlere ulaşmak, onları kullanarak veya kullanmayarak Yeni Sanat denilen şeyi oluşturmanı veya yaptığın bir şeyin sanat olabilmesini sağlıyor diye düşünüyorum. Yani bu da hakikati oluşturuyor. Ancak gerçekleri öğrendikten sonra hakikate ulaşabilirsiniz anlamına geliyor. Ben mesela öğrencilerime onun için şöyle bir öğütte bulunuyorum: “Benim söylediklerimden, size öğrettiklerimden ancak yapılmış olan sanatı yaparsınız. Ben size bunları bildiğim kadarıyla öğretmekle mükellefim, benden bunları isteyebilirsiniz, ancak bunları kullanarak sanat yapmaya kalkışmayın. Yaptığınızın sanat olması için çaba gösterin. Yani bu o zaman yeni bir şeyleri araştırmanıza neden olabilir. Yeni bir şeyler bulmanıza neden olabilir.” Benim düşüncem bu, benim yaptıklarım da bu, zaten en başta aradığım şey de bu.

When you are interested in architecture or your surroundings, everything starts to come up as a measurement or geometry. Depending on geometry, these proportions, numbers, everything depends on it. Pythagoras says, "Everything is a number in the universe." In this sense, everything depends on it, but sometimes it exists in the background, sometimes in superstructure. For example, in Renaissance painting and the architecture of Mimar Sinan, geometry is in the background, we notice it when we think about it. Over time, for example, geometry begins to appear as superstructure in the works of Constructivists and Mondrian. The image above, the figurative structure, disappears.

There are constant things in the universe, and there are variables. If we find the constants, we notice the variables or find the boundary that will not change. That's where I'm interested. So it stems from researching them. How long does an artwork last? They call it variations in music, but is this variation in the painting? Or is it its repetition? Or is it produced? Is it really a research or a production against the market? So this must be sought later in the works. If art is present at the time of creation, then its creation is instantly finished. After that, it needs to be produced, to put new things on it. In fact, the history of art actually starts to take place when you start to put new things, new ideas, and new structures on it.

The two pieces of this exhibition are part of an exhibition I made at the Kulturwissenschaftliches Institut in Essen. In that exhibition I used these pieces as words of a sentence. There are only two of them here as separated from the rest. I can form different sentences from different objects. My exhibitions are mainly focused on reading these sentences, but here we read with images, not words, because there are things that are not spoken. That's why I'm doing art that way, and some things aren't explained in painting other things are needed or the object itself tells it better than its painting. Then there's no need to paint. For example, I thought that every structure and every thought should find its own form.

In one of the works exhibited here, there is a box about 10 centimeters to 1 meter and a pendulum hangs from the box. The other one has the same 10 centimeters 1-meter box, the sky and the numbers on it. If we pay attention to

the structure that is visual today, we build with zero and one. With zero and one, all things can be realized in the software, digitally the image plane is formed in the computer environment. But there's a sky. The reason why I put these numbers in that sky is that everything is in the sky, in the universe. I think we can only begin to seek the truth as long as we understand the universe. The way to do this is through science. Wittgenstein says as follows: "If you can make something a question, there is an answer to it". Now, when we look at nature, what we actually call the history of science stems from nature's questioning. Aristotle, for example, asserts that the world is round when he thinks why the water in the well shines while measuring the shadow of a well when there is a pole's shadow. For example, this truth, the reality is actually based on Plato and Aristotle. It's actually based on Socrates' murder. If Socrates had not been murdered, perhaps these issues would not have been discussed. After Socrates was murdered, as a result of some discourses of the Sophists, Aristotle claims that the truth must be learned in order to take revenge on the system that killed them. You can learn the facts, that is, the understanding of what is measurable, designable. Plato says there are truth beyond that. He says that when you learn the truth, you can reach them. Raphael paints both at the Athens school. Aristotle shows the place there, for example Michelangelo, who represents Aristotle, actually has an Aristotelian thought, whereas Leonardo, who represents Plato, shows the sky, which means he actually has a Platonian thought.

"Here at the university you will learn the facts", written on the door of a university in Germany. In other words, it is made, realized, held by hand, body, thought completed, and takes on a structure explaining how it can be done. It creates the facts, I think that reaching new combinations on it, using or not using them, creates what is called New Art or makes something you do become art. So, this constitutes the reality. It means that you can reach the truth - the reality- only after learning the facts. That is why I advise my students as follows: "From what I say, what I teach you, you perform only the art that has been done. I am obliged to teach you these as far as I know, you can request them from me, but do not attempt to perform art by using them. Make an effort to make it art. So this could then lead you to search for something new. It may cause you to find something new". That's what I think, that's what I do, that's what I'm looking for in the first place.

Peter Fischli and David Weiss

(1952 / 1946-2012, Zürich/Zurich)

İşlerin Yürüyüşü

DVD'ye Aktarılmış 16 mm Film

30'

1987

The Way Things Go

16 mm Film Transferred to DVD

30'

1987

1979 ve 2012 yılları arasında İsviçreli sanatçı ikilisi Fischli / Weiss film, fotoğrafçılık ve heykel alanlarında plüralist eserlere imza atmışlardır. Belirsizlik ve gerçeğin ironik sorgulamasıyla hayat bulan, sıradan gündelik objeleri eserlerinde kullanmalarıyla Duchamp'ın Hazır Nesne ve Dadaizm'in anarşik eleştiri kavramlarını içinde bulduğumuz kaos hakkında yorum yapabilmek adına çağdaş bir hale getirmişlerdir.

İşlerin Yürüyüşü; fayans, lastik, merdiven veya yağ varilleri gibi günlük ev eşyalarının ve endüstriyel nesnelerin Rube-Goldberg-Makinası'na benzer bir düzene yerleştirildiği 30 dakika süren bir zincirleme reaksiyondur. İlk olarak 1987 yılında documenta 8'de sergilenen film hızla Fischli / Weiss'ın en popüler eseri haline gelmiştir. Filozof ve "Sanatın Sonundan Sonra" kitabının yazarı Arthur Danto, eserin; israf, şiddet, kirlilik, tükenme ve çaresizliğe değinen Postmodern bir klasik olduğunu söylemektedir. Entropi ve kaosun anlaşılmasız mantığını irdeleyen film, bütünsel bir yaşam anlayışı içinde görmeye değer ve esprili bir bakış açısıyla ortaya çıkmıştır.

Between 1979 and 2012, the Swiss artist duo Fischli / Weiss created a pluralist body of work in film, photography and sculpture. Characterized by ambiguity and an ironical questioning of reality, their usage of ordinary every-day objects in their oeuvre propelled the notion of Duchamp's Ready Made and Dadaism's anarchic criticism into a contemporary state for being able to comment on the given chaos we live in.

The Way Things Go is a 30 minutes long chain reaction, where day to day household-items and industrial objects like tiles, tires, ladders or oil drums are placed into a Rube-Goldberg-Machine-like set-up. First exhibited at documenta 8 in 1987, the film quickly became Fischli/ Weiss' most popular work. The philosopher and author of the influential book *Art after the End of Art*, Arthur Danto called it a Postmodern classic that touches on waste, violence, pollution, exhaustion and despair. Discussing entropy and the incomprehensive logic within chaos, the film reveals in a spectacular and humorous insight in a holistic understanding of life.

Robert Barta

(1975, Prag / Prague, Berlin ve Prag'da yaşıyor ve çalışıyor / Lives and works in Berlin and Prague)

Resimler

Fabriano Kâğıt Üzerine Kalem, Suluboya, Tek Edisyon, 9 Adet

30 x 40 cm

2003-2019

Drawings

Pencil on Fabriano Paper, Watercolor, Edition Unique, 9 Pieces

30 x 40 cm

2003-2019

Robert Barta dünyaya eğlenen gözlerle bakıyor ve sanatsal çalışmaları için malzemeyi dizginlenemeyen dünyasının temellerini oluşturan gündelik nesnelerde veya durumlarda buluyor. Hafif değişiklikler, tutarsız kombinasyonlar, kelime oyunları ve anlam kaymalarıyla Barta, bilinen nesnelerin manevi özerlerini ve onlara hayat veren paradokslarını ve gerilimlerini ortaya çıkarmak için bir suistimal stratejisi oluşturuyor. Bazen eskizlerini yaratırken tanım, işlev ya da nesnenin kullanım alanı açısından birebir anlamlarıyla ele alıyor. Farklılaşan ihtimalsizlik kombinasyonlarını kullanarak gerçeğin gizli yüzünü, izleyiciye rahatsız edici gerçekler sunan gizli bir hikâyeyi, henüz hayal edilemeyecek bir açıyla bizi saran sıradan dünyayı ortaya çıkaran bir araştırmacı rolü oynuyor.

Her düşünce ve fikir ilk başta kâğıt üzerinde bir çizim olarak doğar ve görünür hale gelir. Barta'nın zihninde çizim bir mecra olarak çoğunlukla göz ardı edilir çünkü genellikle bir eskiz olarak düşünölmektedir. Her bir çizimin amacı bir eskizden çok daha fazlasıdır çünkü çizimler sanatçının; yaşamımızdaki durumumuz, hayatta kalmaya çalıştığımız dünya ve insan türü olarak sosyo-ekolojik mücadelemiz hakkındaki düşüncelerini temsil etmektedir. Barta'nın çizimlerinin gelişmesi bu nedenle biraz zaman almaktadır. Bu yüzden son 17 yılda yalnızca yaklaşık yüz eseri vardır. Çizimleri; sanatçının özgürce hareket ettiğı, dünyaya eleştirel aynalar olarak geri dönebilecek kombinasyonlar ve problemler yaratarak farklı bir boyut ve gerçekliğı temsil etmektedir.

Robert Barta casts an amused eye on the world and finds the material for his artistic work in everyday objects or situations- the foundations of his unbridled world. With slight alterations, incongruous combinations, plays on words and shift in meaning, he establishes a strategy of misuse which transforms the nature of familiar objects to reveal their inner essence and the paradoxes and tensions that give them life. He sometimes takes things literally be creating sketches in which definition, function or use of an object is changed. He plays the role of an investigator who reveals, by using combinations of varying improbability, the hidden face of reality; a concealed story that offers the spectator a disturbing truth, an as-yet-unimagined angle on the ordinary in the world around us.

Every thought and idea is born on paper first as a drawing and therefore becomes visible. In Barta's mind drawing as a medium is widely underestimated, because it is mostly perceived as a sketch. The purpose of each drawing is way more than a sketch - they represent his thoughts about our situation in life, the world we try to survive in and our socio-ecological struggle as a human species. Barta's drawings therefore take quite some time to develop, which is why only about one hundred pieces exist during the last 17 years. His drawings represent a different dimension and reality - in which he moves freely, creating combinations and problems that can be transferred back into our world as critical mirrors.

Hiçbir Şey Kaybetmedim

Yerleştirme, Kot Pantolon, Yün, Ed. 5+2 a.p.
150 x 100 x 5 cm
2006

Never Lost Anything

Installation, Jeans, Yarn, Ed. 5+2 a.p
150 x 100 x 5 cm
2006

Kot pantolonun ceplerini amacı dışında kullanarak Barta, kullanışlı eşyaların kendine özgü mantığını en uç noktalara taşıyor. Levi's kotun cepleri "Hiçbir Şey Kaybetmedim"de baş aşağı dikilmiş, içine hiçbir şey koyamazsınız, dolayısıyla düşürüp hiçbir şeyinizi kaybedemezsiniz. Barta'nın en başta oldukça özgönderimsel bir eylem olarak görünen ters çevirişi, daha yakın bir inceleme ile hem rasyonel hem de başarı düşüncesinden etkilenen toplumun değerler yapısına müdahale ediyor.

Misusing jeans bottom pockets, Barta carries the intrinsic logics of useful items to the extreme. The Levi's jean's pockets are stitched on upside-down, according to the logic: You can't put anything in, ergo you can't lose anything by having it drop out. Barta's reversals, appearing at first to be a quite self-referential act, interfere on closer inspection, with society's structure of values – a society being affected by both rational and success thinking.

Sanatçı Röportajları

Robert Barta

Bir müzeye gitsem ne anlama gelir?

Bir sergi görmeye gitsem ne anlama gelir?

Bunun normal yaşantıyla kurduğu ilişki ne anlama gelir?

Sanat eseri üretirken eskiden sorduğum şey şuydu: “İnsanları nasıl sıradanın dışına çıkartırım? Onları günlük algılarından nasıl uyandırabilirim? Peki, bu bir resim mi yoksa bir ayna mı? Bir ihtimal düşer mi? bir davranış sergiler mi?

Benim için sanatın, izleyici ve hayat, görecelik, insan yaşamı ve kendimizle ilgili düşünceleri üzerinde etkisi olmalıydı, hâlâ da öyle. Aslında işlerime bakıp kendinizi ve hayatta nerede durduğunuzu düşündüğünüzdeki algılarınıza ayna tutmak istiyorum. Yalnızca görsel açıdan ilginç olan -ki bu benim için kötü sanat eseri anlamına gelmiyor-, bir şey uyandırmayan ya da bir ilgi doğurmayan sanat eserinin aksine.

Bu yüzden klasik sanat yapma biçiminden “kaçmaya” çalıştım, bu bir gelişmeydi. Daha sonra, arabalar, eşyalar, koltuk, masa gibi şeylerin arkasındaki endüstriyelleşme fikirlerinin nasıl geliştirildiği konusuna yanıt aradım. Bu buluş gerçekten zekice mi? Topluma yardımcı oluyor mu? Yoksa yalnızca yolunuza çıkan bir şey mi? Bunları sorgulamak için bir fizikçi, bir teknisyen, bir mucit, hatta çılgın bir mucit gibi denemeler yaptım. “Bu daha iyi” demek yerine bu objeler hakkında kafa yormalıyız diyen, belki de beklendiğinden farklı şekilde işliyorlardır fikrini sorgulayan işler yarattım.

Sergide yer alan ve Levi’s bir kot pantolondan oluşan “Hiçbir Şey Kaybetmedim” eseri, algı, gelenek ve gelenekleri sorgulamayı ifade eden birçok çalışmamı, birçok erken dönem çalışmalarımı temsil eden bir eser. Sadece bir tek şeyi değiştirdim; hepimizin paramızı, telefonlarımızı, sigara paketlerimizi veya kalemlerimizi koyduğumuz yeri, ceplerimizi. Bu kot pantolonların cepleri baş aşağı dikildi, baş aşağı döndüler. Etiket bile baş aşağı, artık Levi’s yazısını okuyamıyoruz. Basit bir şekilde başlık zaten kendisini anlatıyor: “Hiçbir Şey Kaybetmedim”. Bu gerçekten var olmayan felsefi bir konu, çünkü hayatımızda her zaman bir şeyler kaybediyoruz; kimi maddi şeyleri, kimi arkadaşlığı, kimi aşkını, kimi evini. Pek çok insan bir şeyler kaybedebilir veya bir şeyler bulabilir. Ben bu bağlamda bir soruyu gündeme getirmeye çalışıyordum: Ne zaman bir şey kaybedersiniz? Ne zaman bir şey kazanırsınız? Açgözlü olup her şeyi istediğinizde bile bu kot pantolon sizi boş kılıyor çünkü ceplerine hiçbir şey koyamazsınız ve hiçbir şey kaybedemezsiniz.

“Düzenli Delilik” başlığı bana 90’ların çok ünlü şarkıcısı ve en sevdiğim albümlerden birinin sahibi olan Jamiroquai’nin eski bir şarkısını hatırlattı. Sanal Delilik (Virtual Insanity) şarkısında ve her şeyin nereye gittiğini sorguluyordu. Bizim için sıradan olan nedir? Normal nedir? İnsanlar neyi normal görüyor ve bizim etik düşüncemize göre aşırı normal, çok saçma veya yanlış nedir? Benim için “Düzenli Delilik” bir sergi için güzel bir konu, sanatçıyı bununla başa çıkmaya davet ediyor. Eserleri sadece kendi gezegenlerinde var olmayıp, düzenlilik ve çılgın düşüncelerle de alakalı mı? Özellikle benim için bu illüstrasyonlar bunu anlatmanın güzel bir yolu. Greta’yı düşünün, sanırım 11-12 yaşlarında, esasında bir çocuk. Dünyayı uyandırmaya, sarsmaya çalışıyor ve nereye gittiğimizi gösteriyor. Artık çocuk sahibi olamayacağız çünkü 20-30 sene içinde, gelecek kuşakların bu gezegende problemleri olacak.

Bu bana göre Düzenli Delilik’le başa çıkmakla ilgili. Bir yetişkin, bir politikacı yerine dünyayı dolaşıp işleri düzene sokmaya çalışan bir çocuğa sahip olmak. Benim için; insanların gündelik hayatlarını bir anlığına durdurup, interneti kapatıp, arabaları durdurup sadece birkaç dakika “Neredeyiz? Nereye gidiyoruz?” sorularına cevap aramaları çok ilginç olurdu. Benim için bu çok ilgi çekici bir konu.

Artist Interviews

Robert Barta

So what does it mean if I go to a museum?

What does it mean if I go to see an exhibition?

And how does that relate to our normal life?

So for me the question, creating art back then was: How do I put people out of the ordinary? How do I wake them up of their daily perception? So is that a picture or is it a mirror? Does it fall down maybe? Does it behave?

So for me art was very, still is something that has to have an effect on the viewer and his thoughts on general life, on relativity, on human life, on ourselves. So basically I always want to mirror your perceptions when you look at my work and think about yourself and think about where are you in life. Versus other artwork, which doesn’t mean it’s bad in my opinion, but an artwork that is just visually interesting, but doesn’t wake you up or doesn’t create any interest.

So I tried to “escape” the classical way of doing art, which was the development. Later, during my studies, I found the topic of the industrialization of how we develop ideas, cars, things, the seat, the table and I tried to question these. Is that really smart, the invention? Is it really helping the society? Or is it just in the way? So I tried like a physicist, like a technician, like an inventor, a crazy inventor maybe tried to question that and created works, that were... not answering, not saying “this is better” but saying: maybe we should think about those objects, maybe they work in a different way then they supposed to be and... well yes, that was mostly it.

One of my many early works that represents what I just said, about perception and tradition and questioning traditions is one work, which is called “Never Lost Anything”, which is a piece down in the exhibition, consisting of a jeans, Levi’s jeans. I just changed one thing, which is where we all put our money or our phones or cigarette packs or pencil, in the pockets. The pockets of these jeans are stitched upside down, so they turned upside down, even the label is upside down. We cannot read Levi’s anymore and therefore in a simple way, the title says it already: “Never Lost Anything” which is also a philosophical question that really doesn’t exist, because we do lose always something in our life; which is material, which is friendship, which is love, which is home. So many people can lose that or find that, a redefine. In that way I was trying to evoke / provoke the question in our life: When do you lose something? When do you gain something? When you are greedy and you want everything, these jeans basically keep you empty always, because where you cannot put everything and you cannot lose it.

“Regular Insanity” reminded me of an old song from Jamiroquai, a very famous singer from 90’s who recorded one of my favorite albums. In his song Virtual Insanity, he questioned where those this all go. What is regular to us? What’s the normal? What people see as normal and what is over-normal or too absurd or incorrect in our ethical thinking? So for me “Regular Insanity” is a beautiful topic for an exhibition, for inviting artists that deal with that. Have their work located not in their own universe, but related to actually regularity and the insane thoughts? Especially in those drawings for me, is basically illustrating them in a nice way, so what is, if you imagine today; Greta is travelling around the world, she is I think 11 or 12 years old, a child basically. She is trying to wake up, shake the world and say look where we are going to. We can’t have children anymore, because already in 20-30 years, next 2 generations we will have some problems on this planet.

That’s for me also is dealing with Regular Insanity. To have a child travelling around the world, instead of a grown up, a politician that tries to put things in order. For me that’s a very interesting question when people will stop in their daily life and just stop for one second of everything, switch off the internet, switch off the cars and just think for a few minutes: Where are we? Where are we going? And that for me is a very interesting topic.

AKBANK SANAT

İstiklal Caddesi No: 8 Beyoğlu 34435 İstanbul
T: (0212) 252 35 00-01
www.akbanksanat.com

METİN / TEXT

Marcus Graf

KÜRATÖR ASİSTANLARI / CURATORIAL ASSISTANTS

Beyza Nur Demircioğlu
Öykü Demirci

TASARIM / DESIGN

Being Çözüm

BASKI / PRINT

Kurumsal Baskı Hizmetleri San. Tic. Ltd. Şti.
Dereboyu Caddesi 2 Nurol Plaza No: 21/A
Maslak/İstanbul
Tel: (0212) 264 72 16-17